

vergadering **C174 – BUI7**

zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden en Internationale Samenwerking

van 20 maart 2012

INHOUD

Interpellatie van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de potentiële uitholling van de volle bevoegdheid van Vlaanderen om ‘gemengde’ verdragen goed te keuren door de geplande hervorming van de Senaat	
- 83 (2011-2012)	5
Motie	8
Vraag om uitleg van mevrouw Fatma Pehlivan tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over investeringen in het basisonderwijs door de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking	
- 1168 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de gevolgen van de federale besparingen aangaande ontwikkelingssamenwerking op de werking van de Vlaamse Vereniging voor Ontwikkelingssamenwerking en Technische Bijstand (VVOB)	
- 1403 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de gemengde bevoegdheden inzake ontwikkelingssamenwerking en specifiek over de toekomst van de VVOB	
- 1416 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de toekomst van de ontwikkelingsprojecten van de Vlaamse universiteiten en hogescholen en de VVOB	
- 1443 (2011-2012)	8
Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het Vlaams beleid ten aanzien van Libië	
- 1176 (2011-2012)	19
Vraag om uitleg van de heer Matthias Diependaele tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het Anti-Counterfeiting Trade Agreement (handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak)	
- 1254 (2011-2012)	22
Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de ‘Flanders Fields Verklaring’	
- 1315 (2011-2012)	25

Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de zending van de minister-president naar Myanmar

- 1386 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de samenwerking inzake buitenlandse handel

- 1321 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de deelname aan prinselijke missies

- 1434 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de doeltreffendheid van de prinselijke missies

- 1424 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Christian Verougstraete tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de politieke en economische zending naar Myanmar

- 1426 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over zijn bezoek aan Myanmar

- 1428 (2011-2012)

28

Vraag om uitleg van de heer Matthias Diependaele tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over Belgian Sports Technology Club, het WK voetbal in 2014 en de Olympische Spelen in 2016 in Brazilië

- 1453 (2011-2012)

40

■

Voorzitter: de heer Frank Creyelman

Interpellatie van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de potentiële uitholling van de volle bevoegdheid van Vlaanderen om ‘gemengde’ verdragen goed te keuren door de geplande hervorming van de Senaat - 83 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Voorzitter, minister-president, collega's, het is niet de eerste keer dat we vragen stellen of interpelleren over het institutioneel akkoord op federaal vlak, en het zal ook niet de laatste keer zijn, neem ik aan.

Naast het feit dat wij op een aantal zaken een deel van onze bevoegdheid zullen verliezen, onder meer wat de benoeming van de burgemeesters betreft, en nog andere gemakkelikheden in dat federaal institutioneel akkoord, zijn we toch bezorgd om een passus in het federaal regeerakkoord met betrekking tot de hervorming van de Senaat. We weten dat de Senaat zal worden hervormd, zowel wat de samenstelling als wat de bevoegdheden betreft. Wat de bevoegdheden betreft, stelt het federaal regeerakkoord: “De opdrachten van de Senaat zullen beperkt zijn en in ieder geval omvatten: de verklaring tot herziening van de Grondwet, de Grondwetsherzieningen, de bijzondere wetten, het betrekken van de deelstaten bij sommige benoemingen (Grondwettelijk Hof, Raad van State, Hoge Raad voor de Justitie), de procedure van de belangenconflicten en eventueel” – daar gaat het over – “de goedkeuring van sommige gemengde verdragen met een evocatierecht van de deelstaten”.

Minister-president, in deze passage wordt in feite de mogelijkheid geopperd om de bevoegdheden van de deelstaten uit te hollen om op een evenwaardige manier niet alleen verdragen te sluiten en goed te keuren voor die zaken waar ze exclusief bevoegd voor zijn, maar ook om op een evenwaardige manier gemengde verdragen al dan niet goed te keuren. Indien dit in de praktijk wordt gebracht, kan dat onze bevoegdheid fors uithollen. De deelstaten zouden in dat geval nog enkel over een soort evocatierecht beschikken inzake gemengde verdragen.

Minister-president, het is niet de eerste keer dat hierover politiek gedebatteerd werd. In 2002, toen ook allerlei politieke denkpistes de ronde deden om de Senaat te hervormen, was dat ook al voorwerp van debat. We hebben daar zelfs in het Vlaams Parlement een actualiteitsdebat over gehouden, meer bepaald op 7 mei 2002. Toen heeft gewezen minister-president Van den Brande, een van uw voorgangers, zich daar terecht heftig tegen verzet.

Die passage in het federaal regeerakkoord oppert de eventualiteit dat de Senaat bevoegd zou zijn voor verdragen met een evocatierecht voor de deelstaten. Minister-president, de vraag is natuurlijk wat het woord ‘eventueel’ betekent in deze passus. ‘Eventueel’ kan slaan op het feit dat het de Senaat is dan wel de Kamer die verdragen kan goedkeuren met een evocatierecht van de deelstaten, maar ‘eventueel’ kan ook slaan op het feit of er al dan niet een evocatierecht komt en dat met andere woorden in dat geval onze bevoegdheid om ten volle het ratificatierecht te hebben ten aanzien van gemengde verdragen zou worden uitgehold.

Minister-president, is de Vlaamse Regering het eens met de stelling dat van een uitholling van de verdragsbevoegdheid, ook ten aanzien van gemengde verdragen, voor Vlaanderen geen sprake kan zijn? Indien dat het geval zou zijn, bent u dan bereid om deze aangelegenheid te agenderen op het Overlegcomité?

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Voorzitter, minister-president, aan deze zaak zitten twee aspecten. Enerzijds is er een politiek aspect. We hebben hier duidelijk te maken met plannen

tot herfederalisering of refederalisering van een bepaalde bevoegdheid in de feiten, wat voor heel veel mensen, zo niet voor de grote meerderheid in Vlaanderen heel moeilijk ligt, dat hoeft ik u niet te schetsen. Anderzijds is er een technisch aspect. Een argument voor de voorliggende plannen zou kunnen zijn dat de goedkeuring van de verdragen een stuk efficiënter wordt. De vraag is maar of dat zo is. Is er ooit een gedegen analyse ter zake gemaakt?

Ik herinner me uit een vorig leven, toen ik gemeenschapssenator was, dat we in de Commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen in de Senaat heel vaak werden geconfronteerd met lijken die uit de kast vielen en verdragen die er al één, twee, vijf en sommige tien of vijftien jaar blijven liggen waren. Als die nieuwe Senaat, in de wereld die daar wordt geschetst, op dezelfde manier te werk gaat, dan is er van enige efficiëntiewinst natuurlijk geen sprake.

De asymmetrie zit onmiskenbaar ingebakken in het Belgisch federaal systeem. Daarbij heeft enerzijds Vlaanderen de ambitie om een eigen volwaardig buitenlands beleid te voeren. Ter zake geeft onze minister-president dat eigen Vlaams buitenlands beleid meer dan ooit gestalte. Die ambitie is er heel duidelijk. De omkadering om die ambitie concreet gestalte te geven, is er ook. Anderzijds is het onmiskenbaar zo dat in de andere gefedereerde entiteiten die ambitie misschien een stuk minder is, en in elk geval de omkadering een stuk minder, waardoor de Duitstalige Gemeenschap of het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest misschien wat meer verveeld zitten met de hele procedure die een goedkeuring en een ratificatie van een verdrag moet doorlopen, dan in Vlaanderen het geval is.

Minister-president, mochten die plannen allemaal doorgang vinden, rijzen natuurlijk een hele hoop concrete en praktische vragen. Hoe zit het bijvoorbeeld met het initiatiefrecht dat nu bij de Vlaamse Regering ligt? Dan kom ik bijvoorbeeld bij het Minderhedenverdrag, dat duidelijk een gemengd verdrag is en waar nu in het Vlaams regeerakkoord een duidelijke passus over staat. Daarover hebben we al een interessante gedachtewisseling gehad, mijnheer Van Hauthem. Dat valt dan weg, tenzij u een heel andere, nog meer ingewikkelde situatie zou creëren. Hier is niet alleen de betrokkenheid van het Vlaams Parlement aan de orde, maar ook de betrokkenheid en het initiatiefrecht van de Vlaamse Regering. Daarom kijk ik met belangstelling uit naar uw antwoord, minister-president.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, ik ben me terdege bewust van alle elementen die hier aan bod zijn gebracht. Terecht heeft de heer Van Hauthem over een potentiële uitholling gesproken en ook de eventualiteit aangehaald. Wat mij betreft, is er nog niets beslist en maakt deze aangelegenheid het voorwerp uit van de gesprekken tussen de acht politieke partijen in het kader van de uitvoering van het federaal akkoord over de institutionele hervorming. Als ik goed ben ingelicht, ligt dit op tafel en is er al over gediscussieerd. Wij zullen natuurlijk kennis nemen van het resultaat van die discussies.

In de Octopusnota wordt het principe 'in foro interno, in foro externo' naar voren geschoven, dat nog niet iedereen goed heeft begrepen of dat sommigen vergeten zijn. Sinds de Sint-Michielsakkoorden van 1993 kunnen de gewesten en gemeenschappen van België volgens het principe 'in foro interno, in foro externo' buitenlandse betrekkingen aangaan voor alle materies waarvoor zij zelf bevoegd zijn. Er werd in 1993 constitutionele creativiteit aan de dag gelegd om de gemeenschappen en gewesten ruime bevoegdheden toe te kennen op internationaal vlak, binnen de klijtlijnen van het internationale en Europees publiekrecht en met een aantal samenwerkingsmechanismen met de federale overheid. Het gevolg daarvan is dat we kunnen stellen dat Vlaanderen sinds 1993 een sterke ontwikkeling en een eigen dynamiek heeft gekend in haar buitenlands beleid. We werken daar continu verder aan. Ik zal alles doen om dit niet-onbelangrijk principe overal waar dat moet en waar dat in verdrukking komt, te verdedigen, maar er is nog geen besluit genomen of tekst goedgekeurd. Op de vraag van de heer Van Hauthem en ook die van de heer Van Overmeire is mijn antwoord dus zeer duidelijk.

De discussie en de besluitvorming in die groep van acht moet nog worden gefinaliseerd. Ik wil niet vooruitlopen op het resultaat, maar ik ben niet zo negatief als de heer Van Hauthem die al denkt dat het zijn beslag heeft gekregen en dat we zullen moeten inbinden. Ik wil ook naar het Vlaams regeerakkoord verwijzen, waarin letterlijk staat: “De nieuwe Vlaamse Regering zal de staatshervorming agenderen op het Overlegcomité: in de schoot van het Overlegcomité wordt de bereidwilligheid van de Franstaligen om mee te werken getoetst en worden de afspraken gemaakt over de methodologie, de doelstellingen en de materies voor een verdere staatshervorming.”

Dat is achterhaald, want er is een akkoord met de Franstaligen over een zesde staatshervorming. Op zich is het niet direct noodzakelijk om dat te agenderen. Maar wanneer die teksten concreet zijn en de akkoorden ons bekend, en ze zouden in tegenstrijd zijn met belangrijke principes die ik daarjuist heb gegeven, zal de nodige actie worden ondernomen. Misschien is die actie niet nodig, mijnheer Van Hauthem.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Minister-president, ik dank u voor het antwoord. Ik heb effectief gewezen op de eventualiteit van een en ander. Het is ook daarom dat ik u de vraag stel en dat ik het standpunt van de Vlaamse Regering vraag: wat indien? Nu kun je natuurlijk bij alles die vraag stellen. Het is nog niet zo ver. Je zou kunnen zeggen: kom eens terug als de beslissing is genomen. Maar goed, dat is juist niet de bedoeling van deze interpellatie. De bedoeling ervan is om van de Vlaamse Regering te horen of dat voor haar eventueel zou kunnen of niet. Dat is de bedoeling van mijn vraag.

U hebt het over ‘in foro interno, in foro externo’. Dat gaat waarschijnlijk over de zaken waar we exclusief bevoegd voor zijn. Maar uit de ‘flou artistique’ van uw antwoord kan ik afleiden dat u – ik zal het met evenveel ‘flou artistique’ zeggen als u hebt gedaan – niet bepaald gelukkig zou zijn indien de volle bevoegdheid om ook gemengde verdragen goed te keuren, zou worden uitgehold en gereduceerd tot een soort evocatierecht waarvan we nog niet weten hoe dat in elkaar zal zitten. Mag ik het zo samenvatten, minister-president? (*Instemming*)

Als die teksten u niet zinnen, zult u actie ondernemen zodat er geen uitholling van onze bevoegdheid ter zake zal plaatsvinden.

Minister-president Kris Peeters: Ik ga ervan uit dat ik mij niet moet bezinnen over wat ik ga doen omdat men het mogelijk zeer goed en zeer wijs zal beslissen. Dan moeten wij ons geen zorgen maken.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Minister-president, dank u wel. Dat is duidelijk. Bij dezen kondig ik een motie aan.

De voorzitter: De heer van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim van Overmeire: Minister-president, dank u voor het antwoord. Ik vond het soms wat cryptisch, maar desondanks toch heel duidelijk. Het debat zou wat worden gestoffeerd mocht iemand ooit eens een analyse maken van wat nu eigenlijk het probleem is. Zeker in het Vlaams Parlement doen wij er alles aan om alle verdragen, zeker de gemengde verdragen, zo snel mogelijk te laten passeren en er onze goedkeuring aan te verlenen, tenzij er een politiek probleem is natuurlijk. Net de procedure die men daar schetst, zou voor sommigen een mogelijkheid bieden om dat element uit onze handen te nemen en ervoor te zorgen dat er geen instrumenten meer zijn om een bepaald politiek standpunt gestand te blijven doen.

Wij wachten ook af. Ik denk dat het standpunt dat u daarnet hebt verwoord, duidelijk was.

Motie

De voorzitter: Door de heer Van Hauthem werd tot besluit van deze interpellatie een motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

De interpellatie is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Fatma Pehlivan tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over investeringen in het basisonderwijs door de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking
- 1168 (2011-2012)

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de gevolgen van de federale besparingen aangaande ontwikkelingssamenwerking op de werking van de Vlaamse Vereniging voor Ontwikkelingssamenwerking en Technische Bijstand (VVOB)
- 1403 (2011-2012)

Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de gemengde bevoegdheden inzake ontwikkelingssamenwerking en specifiek over de toekomst van de VVOB
- 1416 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de toekomst van de ontwikkelingsprojecten van de Vlaamse universiteiten en hogescholen en de VVOB
- 1443 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Voorzitter, minister-president, vorig jaar in mei heb ik over dit onderwerp al een vraag gesteld aan minister van Onderwijs Smet. Toen ging mijn vraag over een aantal specifieke projecten rond basisonderwijs die door Vlaanderen worden gesubsidieerd. Nu zou ik het iets ruimer willen bekijken.

Ik heb mijn vraag op 13 februari ingediend en ze staat omwille van omstandigheden pas nu op de agenda. Nu is er iets meer bekend over de staatshervorming. We lezen daarover en we weten dat er overlegmomenten zijn tussen u en de federale overheid. Ontwikkelingssamenwerking staat ook op de lijst van de usurperende bevoegdheden. Een aantal collega's zullen het heel specifiek daarover hebben. Ik sluit me nu al aan bij hun vragen. Ik wil eerst focussen op de investeringen in basisonderwijs van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking.

Minister-president, op 31 januari presenteerde Plan België in het federaal parlement zijn analyse over het internationaal donorbeleid in de onderwijssector. De uitkomst van deze analyse lijkt me belangrijk voor het Vlaamse ontwikkelingsbeleid. Plan België merkt in haar analyse op dat er een aantal recente veranderingen zijn in het internationale donorlandschap in de onderwijssector. De grote basisonderwijsdonoren zoals Nederland, Spanje en de Verenigde Staten schroeven om uiteenlopende redenen hun hulp voor basisonderwijs terug. Het Verenigd Koninkrijk, Australië en Frankrijk hebben dan wel onlangs besloten meer te investeren in basisonderwijs, het grootste deel van deze nieuwe investeringen zal niet ten

goede komen aan de armste landen met de grootste noden. Bovendien verliezen verschillende ontwikkelingslanden op dit moment grote delen van hun buitenlandse hulp voor basisonderwijs als gevolg van een slecht gecoördineerde concentratiepolitiek van internationale donoren.

Concreet komt het erop neer dat de vooruitzichten voor de internationale steun voor het basisonderwijs niet goed zijn, met name voor de armste landen. Bovendien worden de regio's met de grootste noden, subsaharaans Afrika en Zuid- en West-Azië, voor een groot deel afhankelijk van de steun van één donor, namelijk het Verenigd Koninkrijk. Bovendien zien ook de vooruitzichten wat betreft multilaterale hulp voor basisonderwijs via het Global Partnership for Education er niet goed uit. België spendeert een relatief klein aandeel van zijn Official Development Assistance (ODA) aan het basisonderwijs in het Zuiden. De internationale donoren hebben in 2009 gemiddeld 4,1 procent van de ODA aan het basisonderwijs gespendeerd. België heeft hier slechts 2,7 procent aan besteed.

Vlaanderen heeft het op dit vlak de voorbije jaren een stuk beter gedaan. In 2010 is 6 procent van de ODA aan basisonderwijs besteed. Het merendeel van de aan het basisonderwijs bestede middelen, 2,5 miljoen euro van in totaal 2,8 miljoen euro, maken echter deel uit van de steun die het Departement Onderwijs en Vorming aan drie projecten van het United Nations Children's Fund België (UNICEF België) heeft verleend. Deze projecten zijn in 2011 ten einde gelopen. Het gevolg is dat de Vlaamse steun voor het basisonderwijs in het Zuiden zeer sterk is teruggelopen.

Ik betreurt dat het basisonderwijs niet tot de sectorale focus van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking behoort. Volgens mij kampen de Vlaamse partnerlanden Mozambique, Malawi en in bepaalde mate ook Zuid-Afrika nog met grote uitdagingen op het vlak van het basisonderwijs. Bovendien tonen de recente verschuivingen in het donorlandschap aan dat er dringend nood is aan een meer gedifferentieerd donorlandschap. Dit is vooral het geval in zuidelijk Afrika, waar Vlaanderen zeer actief is.

Ik ondersteun natuurlijk de vraag van andere Vlaamse volksvertegenwoordigers hoe we de ontwikkelingssamenwerking op het vlak van het hoger onderwijs willen aanpakken. Volgens mij geldt echter voor alle onderwijssystemen dat alles met een goed en degelijk basisonderwijs moet beginnen. Dit geldt ook voor de ontwikkelingssamenwerking. In het andere geval zouden we met de kraan open dweilen.

Minister, welke initiatieven zijn in 2011 binnen de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking genomen om het basisonderwijs in het Zuiden te ondersteunen? Hoeveel procent van de Vlaamse ODA is in 2011 aan het basisonderwijs besteed? Bent u, gezien de noden en het veranderend donorlandschap, bereid de sectorale focus van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking uit te breiden en ook het basisonderwijs te laten behelzen? Bent u van plan de vermindering van de ODA-uitgaven voor het basisonderwijs door het Departement Onderwijs en Vorming ten gevolge van de aflopende projecten van UNICEF België binnen het Vlaams ontwikkelingssamenwerkingsbeleid door middel van bilaterale, indirecte of multilaterale initiatieven te compenseren? Zo ja, op welke manier wilt u dit doen?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, in het licht van het beter bestuurlijk beleid is het Vlaams Agentschap voor Internationale Samenwerking (VAIS) opgericht. Doordat het VAIS zeven medewerkers van de Vlaamse Vereniging voor Ontwikkelingssamenwerking en Technische Bijstand (VVOB) heeft overgenomen, is op die manier ook de expertise van de VVOB gevaloriseerd. Daarnaast worden alle voorheen door de VVOB uitgevoerde opdrachten sinds 1 januari 2006 uitsluitend door het VAIS uitgevoerd. Dit betekent dat de VVOB sindsdien geen opdrachten voor de Vlaamse overheid meer uitvoert.

De gewijzigde relatie tussen de Vlaamse overheid en de VVOB heeft ook een invloed op de subsidiëring gehad. Omdat de VVOB sinds 2006 geen opdrachten voor de Vlaamse overheid

meer uitvoert, voorziet de Vlaamse overheid enkel nog in een subsidiëring om de werkingskosten van de maatschappelijke zetel te dekken. De VVOB voert nog wel een federaal programma van het Directoraat-Generaal Development (DGD) uit. Dit wordt door middel van federale middelen ondersteund. Het gevolg is dat in het verleden al een aantal vragen over de basisfinanciering, de financiële perspectieven en de behoeften van de VVOB zijn gesteld.

Minister Bourgeois heeft destijds geantwoord dat uit een doorlichting door de Inspectie van Financiën is gebleken dat de VVOB van een belangrijke overfinanciering door de Vlaamse Gemeenschap had genoten. Hierdoor was de VVOB erin geslaagd belangrijke financiële reserves op te bouwen. Ten gevolge van de verminderde subsidiëring door de Vlaamse overheid heeft de VVOB deze reserves in de loop van de voorbije jaren echter zorgvuldig moeten aanwenden.

Hier komen nu nog de aangekondigde federale besparingen op het budget voor ontwikkelingssamenwerking ten belope van 50 miljoen euro bij. De VVOB vreest dat deze besparingen de organisatie zullen treffen en de werking in de problemen zullen brengen.

Verder is er sprake van een overdracht van bevoegdheden van de VVOB naar de Vlaamse overheid. Dit zou passen binnen de maatregelen die bij de federale begrotingsherziening horen. Het is duidelijk dat het hier een overdracht zonder middelen of met een progressieve afbouw van de federale financiering betreft. In afwachting van een politieke beslissing heeft de federale overheid alvast de financiering van de VVOB stopgezet. Dit heeft op korte termijn grote consequenties voor de VVOB.

De VVOB is overigens niet de enige organisatie die met dit probleem wordt geconfronteerd. De koepel van de Noord-Zuidbeweging 11.11.11 heeft ook al zijn ongenoegen geuit. De voorzitter, de heer Vanden Berghe, heeft verklaard dat hij begrip had kunnen opbrengen voor een bevriezing van de middelen. Voor een schrapping van het geld heeft hij echter geen begrip. Bovendien dreigt het volgens hem niet bij een besparing met 50 miljoen euro te blijven: “In het pakket van bevoegdheden dat wordt overgedragen aan de gemeenschappen en de gewesten zit ook meer dan 90 miljoen euro voor ontwikkelingssamenwerking”.

Met het oog op deze federale besparingen lijkt het misschien zinvol om, zoals in deze commissie reeds veelvuldig is bepleit, manieren te zoeken om de VVOB opnieuw binnen de Vlaamse overheid in te schakelen en te verankeren. Dit zou niet meer dan logisch zijn.

Ten eerste, de meeste projecten zijn onderwijsprojecten. Ten tweede, de VVOB heeft door middel van de werking het buitenland bruikbare expertise en knowhow opgebouwd die de vele actoren zinvol kunnen aanwenden. Bovendien heeft de vzw een duidelijk Vlaams karakter. Ten derde, Vlaamse volksvertegenwoordigers zetelen in de raad van bestuur van de vzw en kunnen daar inzake visie en kwaliteit een mening verkondigen. Daarnaast voert de VVOB echter geen taken voor de Vlaamse overheid uit.

Minister-president, bent u het, gelet op de federale besparingen op ontwikkelings-samenwerking en op de net aangehaalde argumentering, eens met de zienswijze dat we manieren moeten zoeken om de VVOB opnieuw binnen de Vlaamse overheid in te schakelen en te verankeren? Waarom lijkt dit u al dan niet opportuun en wenselijk?

Kunt u, gelet op de federale besparingsbeslissingen, garanderen dat het mogelijk zal zijn de programma's van de VVOB in het Zuiden ondanks deze besparingen voort te zetten? Het gaat hier immers vooral om belangrijke onderwijsprojecten.

Bent u eventueel bereid te onderzoeken hoe de financiering van de VVOB op korte en op lange termijn kan geschieden om de programma's in het Zuiden voort te zetten? Een dergelijk engagement is immers van groot belang voor de continuïteit van de lopende werking en voor de geplande verdere inhoudelijke ontwikkeling.

Hebt u, gelet op de federale besparingen op de ontwikkelingssamenwerking en op de fantoombevoegdheden, zicht op de actoren en de bevoegdheden die door de federale overheid als fantoombevoegdheden op het vlak van de ontwikkelingssamenwerking naar voren worden geschoven? Zo ja, behoort de VVOB hiertoe? Over hoeveel geld gaat het in de federale besparingen?

Wat zijn de redenen waarom de Federale Regering slechts enkele organisaties overdraagt? Die organisaties zijn voornamelijk binnen een Vlaams beleidsdomein actief. Waarom wordt niet meteen de volledige financiering met betrekking tot deze domeinen binnen de niet-gouvernementele, bilaterale en multilaterale samenwerking overgedragen?

Op de website van de VVOB staat te lezen dat het secretariaat van de VVOB enkel een rechtstreekse toelage van het VAIS en een onrechtstreekse toelage met betrekking tot de administratiekosten van het DGD ontvangt. Klopt dit? Hoeveel rechtstreekse en onrechtstreekse middelen heeft de VVOB op deze manier sinds het begin van de legislatuur al ontvangen?

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Voorzitter, ik vind het eigenlijk spijtig dat de vraag om uitleg van mevrouw Pehlivan aan de drie andere vragen is toegevoegd. Haar vraag heeft natuurlijk betrekking op ontwikkelingssamenwerking en op onderwijs, maar gaat eigenlijk toch over iets anders. Ik zal me op het einde van mijn eigen vraagstelling bij haar vraag om uitleg aansluiten en hier specifiek op ingaan.

Met het oog op de besparingen en de staatshervorming heeft de Federale Regering een lijst van usurperende of fantoombevoegdheden opgesteld. Blijkbaar zijn op die lijst ook een aantal gedeelde bevoegdheden, waaronder ontwikkelingssamenwerking, terechtgekomen. We ontvangen reeds enige tijd signalen van de Vlaamse Interuniversitaire Raad-University Development Coordination (VLIR-UOS), van de VVOB en nu ook van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) dat zij op die lijst staan.

De VLIR-UOS en de VVOB dreigen hierdoor in financiële problemen terecht te komen. In afwachting van een politieke beslissing houdt de federale administratie immers sinds begin dit jaar hun federale toelage in. Hierdoor wordt het moeilijk de dagelijkse betalingen te verrichten.

De VVOB werkt nochtans op basis van een Vlaams-federaal kaderakkoord dat tot en met 2019 geldt en dat tot 2013 een gegarandeerd krediet inhoudt. Het wordt de VVOB nu zeer moeilijk gemaakt de lonen en de gewone werking te betalen. Eigenlijk heeft de federale overheid zich ertoe geëngageerd hiervoor tot 2013 in te staan. Dit is in feite een probleem van de federale overheid.

Anderhalve week geleden heb ik het onderwerp van de vraag om uitleg van mevrouw Pehlivan in de commissie Onderwijs met minister Smet besproken. Ik heb toen ook even gepolst naar het debat over de usurperende bevoegdheden en over de plaats die de ontwikkelingssamenwerking hierin inneemt.

Minister Smet heeft getracht me gerust te stellen. Hij heeft verklaard dat hij dit van nabij opvolgt. Hij heeft het ook over een bedrag van 15 miljoen euro gehad. Ik heb begrepen dat dit vooral op het Instituut voor Tropische Geneeskunde betrekking heeft. Verder heeft hij verwezen naar de minister van Wetenschapsbeleid. Aangezien niet alles me hierdoor veel helderder is geworden, is er zeker nog nood aan wat verduidelijking.

Bovendien is ontwikkelingssamenwerking niet zo maar een bevoegdheid. We werken met de zwakste mensen in de wereld. We kunnen niet op een bepaald ogenblik beslissen een aantal programma's lineair stop te zetten of af te bouwen zonder de geleverde inspanningen teniet te doen. Ik zou dan ook graag vernemen op welke wijze de Vlaamse Regering bij de gedeelde bevoegdheid voor ontwikkelingssamenwerking betrokken is. Hoe wordt het overleg met de federale overheid precies georganiseerd?

Minister-president, welke gevolgen heeft het feit dat de gemengde bevoegdheid ontwikkelingssamenwerking en dan meer bepaald de VLIR-UOS, de VVOB en eventueel de door de VVSG georganiseerde ontwikkelingssamenwerking op de lijst van usurperende bevoegdheden staan? Zal met de Federale Regering overleg worden gepleegd om hierover duidelijkheid te krijgen? Indien we de pers mogen geloven, staat dit punt komende vrijdag op de agenda. Zal de Vlaamse Regering vooraf een duidelijk standpunt innemen?

Is de Vlaamse Regering budgettair bij machte deze bevoegdheid en dan concreet de federaal betaalde werkingen van de VLIR-UOS, de VVOB en de VVSG over te nemen? Om welk bedrag gaat het? Moeten we op dat vlak dan keuzes maken? Pleegt u overleg met deze partners? Worden zij gehoord of bent u van plan hier alsnog voor te zorgen? Dit lijkt me belangrijk.

Bent u bereid om, indien er effectief een overdracht van bevoegdheden zou komen, de verandering inhoudelijk zeer behoedzaam aan te pakken om de impact op de meest kwetsbaren in het Zuiden minimaal te houden?

Wat het belang van het basisonderwijs in de ontwikkelingssamenwerking betreft, sluit ik me aan bij de vraag om uitleg van mevrouw Pehlivan. We hebben het hier vroeger al eens met minister Smet over gehad. Anderhalve week geleden heeft hij me tijdens de vergadering van de commissie Onderwijs ten zeerste ontgoocheld en verrast. Hoewel hij tot een partij behoort die stelt zeer sterk achter de ontwikkelingssamenwerking te staan en hoewel 31 procent van de Vlaamse ODA-middelen van het Departement Onderwijs en Vorming en slechts 50 procent van die ODA-middelen van het Departement internationaal Vlaanderen afkomstig zijn, heeft hij het plan opgevat het bedrag van 1 of 1,5 miljoen euro dat vroeger naar de nu aflopende UNICEF-projecten in India ging, niet opnieuw voor ontwikkelingssamenwerking te gebruiken. Hij wil nieuwe initiatieven op het vlak van de internationale samenwerking ten aanzien van de BRIC-landen nemen.

Op zich valt daar iets voor te zeggen. Het is echter ook een duidelijke keuze. We moeten besparen. We moeten misschien nieuwe bevoegdheden of programma's overnemen. We kunnen elke beschikbare euro hiervoor gebruiken. We kunnen die goede initiatieven niet zomaar stopzetten.

Minister-president, bent u hiervan op de hoogte? Pleegt u hierover eventueel overleg met minister Smet? Kunt u hem vragen met nieuwe initiatieven op het resultaat van het debat over de usurperende of gedeelde bevoegdheden te wachten?

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Voorzitter, mijn vraag om uitleg is in feite een variatie op het thema dat de vorige drie sprekers al hebben aangekaart. Ik wil de vraag om uitleg van mevrouw Pehlivan ook even apart houden. Deze vragen om uitleg getuigen in elk geval van een grote bezorgdheid in deze commissie over een aantal grote ontwikkelingssamenwerkingsprojecten.

Mevrouw Werbrouck heeft de situatie van de VVOB omstandig en goed uitgelegd. Mevrouw Poleyn heeft het al wat verder opengetrokken en heeft het over de projecten van de VLIR-UOS gehad. Ik wil het ook vooral over dat laatste punt hebben.

De VLIR-UOS is onder de vleugels van de VLIR verantwoordelijk voor de universitaire ontwikkelingssamenwerking. Die universitaire ontwikkelingssamenwerking blijkt nu ook tot de usurperende bevoegdheden te behoren. Er heerst dan ook heel wat onduidelijkheid over de mogelijke gevolgen van de komst van die bevoegdheid naar Vlaanderen voor de lopende projecten, voor de projecten die dit jaar van start zouden gaan en uiteraard ook voor de toekomst van de VLIR-UOS.

De federale overheid heeft de begroting voor 2012 goedgekeurd, maar heeft later beslist die middelen on hold te zetten tot duidelijkheid over een mogelijke overheveling naar Vlaanderen zou ontstaan.

De Vlaamse rectoren hebben al hun bezorgdheid geuit. Ik heb een exemplaar bij me van een brief die de minister-president niet onbekend zal zijn. De brief, die de titel ‘De toekomst van de universitaire ontwikkelingssamenwerking’ draagt, is ondertekend door de rector van de Universiteit Gent, maar dan in zijn hoedanigheid van voorzitter van de VLIR. Hij schrijft namens alle rectoren dat blijkbaar verschillende gesprekken met diverse ministers en partijvoorzitters over het belang van deze kwestie zijn gevoerd. De vragen die zijn gesteld, benadrukken het belang van die universitaire samenwerking met het Zuiden voor Vlaanderen en voor het Zuiden zelf. De rector pleit ervoor bij een mogelijke overdracht de lopende engagementen en de daaraan gekoppelde middelen te vrijwaren.

De universiteiten en de hogescholen leggen elk jaar veel goodwill aan de dag. Ze prefinancieren de projecten van de VLIR-UOS. Voor ze dit mogen doen, hebben ze echter een formele basis nodig. Die basis ontbreekt momenteel. Ze bevinden zich nu dan ook in een juridisch en budgettair vacuüm.

De voor vorige week geplande vergadering is ten gevolge van iedereen bekende omstandigheden uitgesteld. Normaal gezien zou de vergadering dan morgen plaatsvinden. Opnieuw wegens dezelfde gekende omstandigheden leeft nu de angst dat die vergadering weer niet zal kunnen plaatsvinden.

Iedereen, ook de mensen van de VLIR en van de VLIR-UOS, hebben alle begrip voor die situatie. De eigen situatie wordt echter met de dag precairder. Ze kunnen zich niet veel dagen uitstel meer permitteren. Ze zullen genoodzaakt zijn alle betalingen voor die projecten en aan buitenlandse studenten en academici nog deze maand onherroepelijk stop te zetten. Dat zal op 15 maart 2012 of uiterlijk op 31 maart 2012 gebeuren.

Ondertussen heeft ook de VVSG een noodkreet geslaakt. De ontwikkelingssamenwerking door de lokale besturen bevindt zich eveneens in een soort vacuüm.

Het lijkt me goed dat leden van verschillende partijen de kwestie in deze commissie naar voren brengen. Mijn vragen liggen in elk geval in de lijn van de vragen die de vorige sprekers hebben gesteld.

Minister-president, klopt het dat de universitaire ontwikkelingssamenwerking tot de usurperende bevoegdheden behoort en bijgevolg naar de gewesten en de gemeenschappen zal worden overgeheveld? Hoe zal die overheveling precies verlopen? Hoe zal dat proces worden voorbereid? Welke actoren zullen daar op welke manier bij worden betrokken? Welk tijdspad hebt u hierbij voor ogen?

Welke gevolgen zal die overheveling hebben voor de lopende projecten, voor de geplande projecten en voor het voortbestaan van de VLIR-UOS zelf? Neemt de Vlaamse overheid de door de federale overheid goedgekeurde maar ondertussen on hold gezette begroting voor de VLIR-UOS gewoon over? Zo ja, zullen alle reeds aangegane engagementen worden gerespecteerd? Zo neen, ten belope van welk bedrag en bij welke projecten zal desgevallend precies worden bespaard? Op welke manier zal de VLIR-UOS dan precies worden gefinancierd?

Zal de Vlaamse overheid nog voor het einde van deze maand in de formele basis voorzien waardoor de universiteiten en hogescholen aan prefinanciering van de lopende en geplande projecten kunnen doen? Wanneer zal daar duidelijk over worden gecommuniceerd? Wat is – wat deze problematiek betreft – de stand van zaken voor de VVOB? Zal hierbij de 0,7 procentnorm worden gehonoreerd? Dat is het internationaal afgesproken engagement om 0,7 procent van het bnp te investeren in ontwikkelingssamenwerking.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Uit verschillende betogen blijkt dat de grootste onduidelijkheid heerst over wat er aan de hand is. Laat het nu net die partijen zijn die ons trachten wijs te maken dat alles goed doorgesproken was. Wij kunnen akkoord gaan met het principe dat de

federale overheid zou stoppen met het financieren van en een beleid voeren in domeinen waarvoor Vlaanderen bevoegd is. Het kan niet de bedoeling zijn dat Vlaanderen federale engagementen overneemt. Daar lijkt het op uit te draaien. Als de federale overheid zich ten opzichte van derden heeft geëngageerd, is het ook aan de federale overheid om de aangegane engagementen na te komen, of desnoods, en dan is het ook maar zo, unilateraal te verbreken. Ze moet de bal niet in ons kamp leggen. Nadien kan Vlaanderen zelfstandig, en hopelijk binnen zijn eigen bevoegdheden, nagaan of het ten aanzien van die derden opnieuw bepaalde engagementen kan opnemen.

Voor ons kan het ook niet de bedoeling zijn om straks omgekeerde usurperende bevoegdheden in het leven te roepen, dit wil zeggen dat de federale overheid bevoegd is en het beleid bepaalt, en van Vlaanderen verwacht dat het die zaken financiert. Mijnheer Roegiers, ons principe is: wie betaalt, bepaalt. Dat moet voor ons vooropstaan.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Ik verschil enigszins van mening met de vorige spreker, hoewel we het erover eens kunnen zijn dat onder het mom van de usurperende bevoegdheden de VLIR-UOS-projecten en de VVOB-projecten het slachtoffer dreigen te worden van federale besparingen op ontwikkelingsprojecten die volgens ons net zo belangrijk zijn, omdat het gaat om zeer duurzame ontwikkelingsprojecten, die belang hebben bij een enorm grote continuïteit. Het zijn projecten die al zeer lang lopen en dat is ook hun sterkte. Vandaag staat het in de krant met de boutade die we allemaal kennen: men geeft geen vissen, maar men leert de vissers vissen. Dat is het principe van die projecten: samenwerken met mensen uit het Zuiden, hen technieken aanleren op verschillende vlakken, hen vooruit helpen. Het belang van die continuïteit kan niet genoeg worden benadrukt.

Na de besparingen die al waren voorgesteld door de federale overheid blijkt nu ook dat men deze projecten zou willen doorschuiven naar Vlaanderen. Voor u, minister-president, zijn er twee mogelijkheden: enerzijds kunt u proberen er alles aan te doen de beslissing van de federale overheid op dat vlak terug te schroeven – u kunt zeggen dat dit volgens ons geen usurperende bevoegdheden zijn en dat het belangrijk is dat de federale overheid die blijft financieren –, of u neemt de projecten over op het Vlaamse niveau. Dat zijn de twee mogelijkheden. Het stopzetten van deze projecten is absoluut geen optie en mag dat ook niet zijn.

Dat is al gebeurd. De betalingen zijn stopgezet vanaf 1 januari 2012, met alle gevolgen van dien voor alle mensen die werkzaam zijn in die projecten, onderzoekers hier, maar ook promotoren die in het Zuiden actief zijn. De problematiek is dus zeer dringend. Dat heeft de heer Roegiers al voldoende geschetst. Minister-president, ik ben dus heel benieuwd naar uw antwoord en naar wat u plant te doen.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, ik zal de laatste groep vragen eerst behandelen en daarna de vragen van mevrouw Pehlivan. Wat die laatste groep vragen betreft, begrijp ik zeer goed de bezorgdheid die hier door verschillende collega's is geuit naar aanleiding van de beslissing van de Federale Regering, die ook is bekendgemaakt via de media, en waarvan de Vlaamse Regering geen enkel stuk of geen enkele verduidelijking heeft ontvangen. Het is juist dat er een vergadering van de Interministeriële Conferentie (IMC) was gepland afgelopen vrijdag. Die is dan verplaatst naar morgen woensdag, maar volgens de laatste berichten zou die opnieuw worden verplaatst naar komende vrijdag. Daar heb ik begrip voor, gezien de plechtigheden die in Lommel plaatsvinden naar aanleiding van het busongeval.

Collega's, ik stel jullie misschien wat teleur, maar ik kan niet ingaan op alle vragen en bezorgdheden als ik geen kennis heb van wat de juiste omvang is van de federale beslissing over een en ander. Normaal gezien hebben we die vrijdag. Voorzitter, we moeten dan afspreken of we daar in de loop van de volgende week of nadien kunnen op terugkomen. Ik

ga niet vooruitlopen op de informatie die we van de federale overheid gaan krijgen, en op de reacties van een aantal andere spelers. Het lijkt me op dit moment niet zinvol om hypothetische vragen te beantwoorden, hoewel ik de bezorgdheid van een aantal collega's heel goed begrijp, en zeker van de organisaties en de mensen die daar rechtstreeks bij betrokken zijn.

Ik wil wel de bijkomende informatie geven naar aanleiding van de vraag van mevrouw Werbrouck, dat de jaarlijkse subsidie vanuit Vlaanderen 430.000 euro is – 300.000 euro voor basissubsidie en 130.000 euro voor stedenbanden. Voor de rest is dit een interessant debat, maar ik heb geen enkel element waarop ik me kan steunen, tenzij op persmededelingen, en dat doe ik niet, gezien de delicateitheid van dit dossier.

Dan de vragen van mevrouw Pehlivan. In 2011 heeft de Vlaamse overheid in totaal 6.275.461 euro geïnvesteerd in ontwikkelingssamenwerking in de sector onderwijs. Dat komt overeen met 11,65 procent van de totale Vlaamse ODA in 2011. Voor een gedetailleerd overzicht van de concrete projecten en programma's die werden ondersteund in de onderwijssector, kan ik verwijzen naar het ODA-rapport 2011, dat komende vrijdag wordt besproken op de ministerraad. Na de beslissing van de Vlaamse Regering zal het publiek worden gemaakt en ter kennisgeving gebracht van het parlement en deze commissie.

De sectoren van samenwerking worden vastgelegd in de vijfjarige strategienota's, en die nota's worden in onderling overleg met de partnerlanden uitgetekend. Ik verwijs naar de Strategienota Zuid-Afrika 2012-2016, de Strategienota Mozambique 2011-2015 en de Strategienota Malawi 2009-2013. Op dit moment is onderwijs geen concentratiesector in de bilaterale ontwikkelingssamenwerking met de partnerlanden. Ik zal over de overeenkomsten met die landen niet vroegtijdig opnieuw onderhandelen, en daar heb ik welgeteld drie redenen voor.

Een: voorspelbaarheid van de hulp. Partnerlanden plannen hun inkomsten en uitgaven op basis van de bestaande overeenkomst die zij met Vlaanderen hebben afgesloten. Het openbreken van deze overeenkomst zou indruisen tegen de internationale doelstellingen over de effectiviteit van de hulp. Ik verwijs naar de Verklaring van Parijs en een aantal andere verklaringen.

Twee: risico op versplintering van de hulp. Het budget voor ontwikkelingssamenwerking neemt niet toe. Daarom zou het kiezen voor een bijkomende sector ertoe leiden dat onze engagementen voor de huidige sectoren van samenwerking sterk verminderen, met een risico op versplintering van de hulp tot gevolg. Als ingeplande middelen wegvallen, heeft dat negatieve gevolgen voor het bereiken van de ontwikkelingsresultaten in deze sector.

Drie: de arbeidsdeling aangaande ontwikkelingshulp. De internationale donorgemeenschap wordt gevraagd haar inspanningen zoveel mogelijk te concentreren op die sector waarin de donor de grootste meerwaarde kan realiseren. Doordat donoren hun inspanningen concentreren, daalt het aantal donoren waarmee de vakministeries in de partnerlanden moeten samenwerken. Dat vertaalt zich in een daling van de transactiekosten voor zowel donor- als ontvangend land.

Ik geef een voorbeeld: bij de uittekening van de tweede strategienota voor de samenwerking tussen Mozambique en Vlaanderen, voor de periode 2011-2015, werd beslist om onderwijs uit te doven als sector van samenwerking om zo de Vlaamse bijdrage te kunnen focussen op één enkel spoor, namelijk gezondheidszorg. Meer informatie, mocht u die nodig hebben, kunt u terugvinden in die strategienota zelf op pagina 52.

Dit jaar zal ik een overeenkomst afsluiten met UNICEF International. In de periode 2012-2015 zal de Vlaamse Regering 3 miljoen euro vrijmaken voor budgetsteun aan UNICEF International, als erkenning voor de cruciale rol van de organisatie bij het verwezenlijken van de kinderrechten in ontwikkelingslanden – 1 miljoen euro –, het bereiken van de doelstellingen van het thematische fonds 'Overleving van kinderen' – 1 miljoen euro –, en het bereiken van de doelstellingen van het thematische fonds 'HIV/AIDS en kinderen' – 1 miljoen euro.

Daarnaast zijn in 2012 en 2013 nog twee betalingsschijven gepland van respectievelijk 1.000.000 euro en 1.200.000 euro aan het vijfjaren strategisch plan voor het volledige onderwijs van het Mozambikaanse ministerie voor onderwijs. Deze betalingen vloeien voort uit de engagementen van Vlaanderen uit de voorgaande strategienota met Mozambique. Het Britse ontwikkelingsagentschap staat in voor de opvolging van deze subsidie.

Mogelijks zal de reactie zijn dat u al wat meer informatie en reactie zou willen van de minister-president over de discussie die nu vrijdag plaatsgrijpt, maar ik hoop dat de parlementsleden er ook op rekenen dat we dat doen met volledige informatie, goed wetende wat de federale overheid allemaal heeft beslist. Er wordt ook over keuzes gesproken. In deze stand van zaken zou ik niet graag antwoorden geven die worden teruggekoppeld aan de respectieve organisaties en mensen die erin actief zijn, en waarop ik vrijdag of de volgende dagen moet terugkomen, omdat het een andere context krijgt of heeft.

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Minister-president, ik ben tevreden met uw antwoord, maar ook niet. Ik begrijp dat u een bepaald budget hebt voor ontwikkelingssamenwerking en dat u in het kader daarvan bepaalde landen bezoekt. Ik betreur dat er een vorm van verschuiving is. Onderwijs blijft toch wel cruciaal. Gezondheid, kindersterfte, het heeft allemaal te maken met opleiding en informatie. Maar ik kan ook begrip opbrengen voor uw argumenten. Ik wacht het gedetailleerd rapport af dat volgende vrijdag door de ministerraad wordt besproken. Misschien zullen we dat verder uitdiepen en nagaan hoe we het verder kunnen opvolgen.

Dit gaat specifiek over basisonderwijs. Op de lange termijn moeten we het debat hier en ook in de Vlaamse Regering voeren over hoe we in de toekomst omgaan met onze ontwikkelingssamenwerking en hoe we die landen daarin kunnen steunen. Kan het ook voor lager, secundair of hoger onderwijs of op andere terreinen? Misschien kan dit een kans zijn om er een diepgaandere discussie over te voeren.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister-president, ik dank u voor uw antwoord dat geen antwoord was. Maar als u die informatie niet hebt, kan ik dat wel volgen. Ik hoop dat de commissievoorzitter onze vragen open laat staan, zodat we de eerste week volgend op de vergadering en als u wel weet hoe het in elkaar zit, er dan gewoon op terugkomen zonder dat we nieuwe vragen moeten indienen. Ik hoop dat er een spontaan debat wordt gevoerd over dit probleem, want het blijft bestaan en is heel acuut. Ik stel dus voor dat we dit agenderen op de eerstvolgende vergadering, wanneer we de informatie kunnen hebben.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Minister-president, u dringt me in een moeilijk pakket. Enerzijds de loyaliteit ten aanzien van de regering, want je maakt deel uit van een meerderheid, en anderzijds de pertinente vragen die uit de belangenorganisaties zijn doorgespeeld en waarover heel wat commissieleden hun bezorgdheid hebben gedeeld. ‘Gouverner, c’est prévoir’. Eigenlijk weten we wel waarover het gaat. Voor alle duidelijkheid, de e-mail die na het onderhoud met de adjunct-kabinetschef van minister Magnette is verdeeld onder de verschillende rectoren, is zo klaar als een klontje.

Ik lees er een stukje uit voor over wat er vrijdag in die vergadering is gezegd – maar die vergadering is dus niet doorgegaan –: “Zal het voorstel van de federale overheid van besparingen van 250 miljoen euro via usurperende bevoegdheden worden voorgelegd aan gemeenschappen en gewesten. Bedoeling is dat onder meer de bevoegdheid voor universitaire ontwikkelingssamenwerking wordt overgenomen door gemeenschappen en gewesten. Alle mogelijkheden zullen worden onderzocht om de continuïteit van de projecten te verzekeren. Er zal een overgangperiode worden geïnstalleerd.

Twee: er zijn verschillende scenario's van transfer in circulatie ter voorbereiding van de IMC van vrijdag. Deze scenario's bestaan erin dat het federale budget dat aan VLIR-UOS wordt toegekend, degressief wordt afgebouwd op voorwaarde dat het verschil wordt bijgepast door gemeenschappen en gewesten.

Drie: momenteel kan de Directie-Generaal Ontwikkelingssamenwerking (DGD) nog geen goedkeuring geven aan de jaarprogramma's 2012. Er wordt gewacht op de beslissing van vrijdag.

Vier: de federale overheid wil graag een beroep blijven doen op de universiteiten in het kader van de Belgische ontwikkelingssamenwerking."

Minister-president, ik begrijp dat u niet concreet en zeer formeel gevat bent, maar u weet natuurlijk wat er op u en ons afkomt. Ik begrijp dat u de vergadering van vrijdag strikt genomen wilt afwachten, maar gaat u in het kader van 'gouverner, c'est prévoir' volgende week rond de tafel zitten om oplossingen te zoeken – die vraag is door onder andere de VLIR, de VVOB en de VVSG aan uw kabinet gesteld – als u kennis hebt van het voorstel van de Federale Regering? Toen ik de vraag stelde, sprak uw lichaamstaal boekdelen. U hebt beaamd dat de zaak precair en dringend is en voor het einde van de maand een oplossing moet krijgen. Voor het einde van de maand, dat is volgende week vrijdag.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Minister-president, in tegenstelling tot de collega's begrijp ik dat u niet veel meer kunt zeggen. Mijn vraag om uitleg had de bedoeling u een aantal suggesties te geven om aandacht te vragen voor het luik ontwikkelingssamenwerking in dit debat. Het is een beperkt beleidsdomein dat soms in nachtelijke discussies – niet dat ik hoop dat u nachtelijke debatten hebt met de federale overheid – en stoemelings op een lijstje geraakt. Het staat nu wel op een lijstje. Laten we dat dan goed bekijken.

Ik wil drie bedenkingen meegeven. Als de voorstellen zoals die worden gedaan, doorgang vinden, moet de Vlaamse overheid bewaken dat er een continuïteit is op het financiële vlak, vooral omdat het over ontwikkelingssamenwerking gaat. Het is heel moeilijk om dat op een goede manier te doen. Zomaar iets stopzetten van het ene jaar op het andere, is niet vanzelfsprekend. We moeten van de federale overheid vragen dat ze haar engagementen zoveel mogelijk opneemt en we moeten bekijken wat kan.

De heer Hendrickx leek met een oneliner te zeggen: we zetten alles stop en dan bekijken we op het gemak wat we willen overnemen en wat niet. (*Opmerkingen van de heer Marc Hendrickx*)

Hier gaat dat volgens mij niet. Er moet een overgangperiode zijn van een aantal jaren, waarin dat wordt bekeken. Ik hoop, als er inderdaad gespreid wordt over een aantal jaren, dat de ruimte er is om het inhoudelijk te bekijken. Wat loopt goed in de dingen die overkomen? Wat kan worden verbeterd? Waarvan kunnen wij leren? Omdat onderwijs voor de Vlaamse overheid een unique selling proposition (USP) is in het buitenland, ook in het Zuiden, zal het Departement Onderwijs en Vorming zich zeker aangesproken voelen om verantwoordelijkheid te nemen, mevrouw Pehlivan, ook op het budget van Onderwijs. Men zal dus niet zomaar nieuwe initiatieven nemen. Met de 2,5 miljoen euro – ik zei daarnet 1,5 miljoen – die nu is vrijgekomen, kan men bijvoorbeeld onderzoeken of de VVOB, die bilateraal werkt in het ondersteunen van het ontwikkelen van het basisonderwijs in een staat, rechtstreeks een partner zou kunnen worden van het Departement Onderwijs en Vorming of van heel de regering. Hiermee geven we een aanzet tot een echt coherent beleid van de Vlaamse Regering op het vlak van ontwikkelingssamenwerking.

Als de ondersteuning voor de stedenbanden aan de VVSG doorgang zou vinden en de stedenbanden naar Vlaanderen komen, dan ligt daar een heel grote kans om daar iets van te maken. Wij hebben ook stedenbanden binnen de convenanten. We zijn net bezig met het

herzien van het kaderdecreet Ontwikkelingssamenwerking en het geven van een nieuwe plaats van de stedenbanden daarin. Als dat doorgaat, laat ons er dan voor zorgen dat we de goede dingen van het federale deel kunnen integreren in de uitvoeringsbesluiten voor het Vlaamse deel van de stedenbanden.

Ik was verbaasd dat ‘Kleur Bekennen’ niet in het lijstje stond. Dat wordt federaal gefinancierd naar de provincies toe, maar sluit al lang aan bij sensibilisering en onderwijs, en sluit dus meer aan bij de Vlaamse bevoegdheden. Als er dan toch zou worden onderhandeld, kan dat misschien worden meegenomen.

Ik wens u veel succes en ik hoop dat we een mooi resultaat kunnen hebben met, alstublieft, aandacht voor de impact in het Zuiden.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister-president, ik heb nog een bedenking, zonder te willen schieten op de pianist, want u hebt hier een bijzonder moeilijke positie om met zo weinig zekerheden, een antwoord te moeten proberen formuleren. Het is bijzonder bedenkelijk, zelfs hemeltergend, dat over zulke belangrijke bevoegdheden, belangrijke dossiers, belangrijke projecten, zo weinig duidelijkheid ter zake kan worden geschapen en zo weinig geweten is.

Versta ons niet verkeerd, mevrouw Poleyn, en vooral mevrouw Meuleman: voor ons is dit niet iets irrelevant, integendeel. Het lijkt me veeleer dat het door de federale overheid op een hoopje wordt gegooid en dat men het gemakkelijk afhandelt, zeggende: we zullen wel zien dat we het kunnen doorschuiven en de rekening zal dan wel richting Vlaanderen gaan. Voor ons is er wel wat meer aan de hand.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Ik heb het vooral moeilijk met de ontransparante manier waarop de minister-president te werk gaat. Ik begrijp dat niet goed. Ik heb daar echt moeite mee. Ik vind dat vrij ondemocratisch. Waarom zou het parlement niet mee mogen discussiëren over de positie die u vrijdag aan die tafel zult innemen? Ik heb gevraagd wat de positie zal zijn die u zult innemen ten opzichte van de onderhandelingen vrijdag. Dat interesseert me bijzonder. Ik zou dat graag weten, zonder dat er bepaalde engagementen naar de sector zullen komen, dat begrijp ik ook wel. U kunt er toch iets over zeggen en wij kunnen er dan toch onze mening over geven? Ik begrijp de noodzaak van die complete intransparantie niet, onder het mom dat u niet weet wat er zal worden beslist. U hebt de brief, de heer Roegiers heeft daaruit geciteerd. We hebben ook allemaal de krant gelezen. U weet dus wat er vrijdag op de tafel zal liggen. Dat is misschien nog niet formeel bevestigd, maar wij mogen toch wel vragen wat uw positie vrijdag aan die tafel zal zijn? Het is toch geoorloofd dat we vragen dat u ons daar iets over zou meedelen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, ik heb er geen probleem mee dat hier een aantal vragen worden gesteld en suggesties gedaan. Ik heb zeer aandachtig geluisterd. Dat heeft niets te maken met het niet-democratisch zijn, laat staan het niet-transparant zijn. Die opmerking vind ik volledig misplaatst. Het is niet mijn gewoonte om hier zaken te zeggen waarvan ik de volledige toedracht niet juist kan inschatten, en wat dan naar die mensen zou gaan die dan achteraf met andere informatie zouden worden geconfronteerd. Misschien heeft Groen – zonder uitroeptekens – zo in het verleden beleid gevoerd. Ik pas daarvoor. Die opmerking van het niet-democratisch zijn is volledig, maar dan ook volledig, misplaatst.

Mijnheer Roegiers, u kent mijn stijl. Ik probeer oplossingen te zoeken voor de problemen die zich aandienen. De problemen moeten zich natuurlijk eerst heel duidelijk stellen. Ik moet de omvang kennen en weten hoe we een en ander kunnen aanpakken. Ik zal de nodige initiatieven nemen zodra ik met kennis van zaken actie kan ondernemen. Het participatief overleg dat ons eigen is, zullen we ook in dit dossier verder realiseren.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het Vlaams beleid ten aanzien van Libië - 1176 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Voorzitter, minister-president, de gebeurtenissen in de Maghreblanden en het Midden-Oosten waren midden februari vorig jaar voor het Vlaams Parlement de aanleiding om een resolutie goed te keuren waarin de Vlaamse Regering onder meer werd opgeroepen om het streven naar meer democratie in de betrokken landen te ondersteunen.

Minister-president, u bracht zelf een bezoek aan Libië. We hebben over de gevolgen van dat bezoek kunnen discussiëren in de plenaire vergadering van 21 december 2011. In uw antwoord op onze vragen vernoemde u de mogelijkheid om Vlaamse knowhow ter plaatse in te zetten. U wees ook op een aantal uitdagingen op het vlak van mensenrechten en stabiliteit in de regio. Die uitdagingen bestaan op dit moment nog altijd. In dat kader zag u voor Vlaanderen een belangrijke rol weggelegd en maakte u de vergelijking met “wat we in Oost-Europa gedaan hebben.” U had het ook over een evenwicht tussen het helpen van de bevolking daar, het versterken van het economisch weefsel en het helpen realiseren van mensenrechten, ook vrouwenrechten. U kondigde dan ook een vervolgmissie aan. Tot slot zei u dat er veel afhangt van belangrijke elementen zoals de ontwapening van de milities en dergelijke meer.

Het is natuurlijk begrijpelijk dat er in een land waar er geen echt centraal bestuur is en waar op het terrein chaos en het recht van de sterkste heersen, het heel moeilijk is om vanuit Vlaanderen samenwerking op het getouw te zetten.

Vorige maand, minister-president, – ik kon u daarover nog niet eerder ondervragen – had u een ontmoeting met een Libische delegatie. Na afloop van dat onderhoud kondigde u aan dat u meer dan honderd slachtoffers en gewonde rebellen uit Libië voor verzorging in Vlaanderen zou willen opvangen. Verder had u het over ‘managers zonder grenzen’ die u naar Libië wou sturen om er ondernemers te ondersteunen met Vlaamse kennis en expertise.

Die feiten brengen mij tot de volgende vragen. Kunt u wat toelichting geven bij uw ondertussen niet meer zo recente ontmoeting met de Libische delegatie? Uit welke personen was die delegatie samengesteld? Wat werd er besproken? Welke vragen en verwachtingen waren er ten aanzien van Vlaanderen? Welke afspraken werden er gemaakt en welke beloftes werden er gedaan?

Kunt u wat meer uitleg geven over de opvang van gewonde Libiërs en het initiatief rond ‘managers zonder grenzen’?

Werd ondertussen een vervolgmissie vastgelegd, zoals u hebt aangekondigd op 21 december 2011? Indien ja, wat is de timing en welke zijn de prioriteiten? Indien niet, wat mogen we daarover verwachten?

Welke stappen heeft de Vlaamse Regering ondertussen gezet om de democratische krachten in de Maghreblanden en het Midden-Oosten actief te ondersteunen? Die vraag is zeer aan de orde: niet noodzakelijk alle evoluties in Noord-Afrika gaan de goede richting uit. Welke acties werden in dit kader opgestart, al dan niet in samenwerking met de federale overheid, de Europese of internationale instellingen of organisaties? Hoe evalueert u die initiatieven en wat is het verdere verloop van deze acties? Of is het zo dat we ons vooral op Libië focussen en de andere landen tot nader order buiten beschouwing laten?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, collega Van Overmeire, de Libische delegatie die begin februari is langsgeslagen, was gemandateerd door 'The Injured Care Committee of the State of Libya', ook wel het 'High Committee Taking Care of the Wounded' genoemd. Aan het hoofd staat dokter Bin Ismail Ashraf. De delegatie bestond uit Mohamed Farhat, de Libische zaakgelastigde in België, Rafa Giauda, de afgevaardigde van het 'High Committee Taking Care of the Wounded' en twee artsen.

De ontvangst van de Libische delegatie was vooral een blijk van steun op korte termijn en een investering naar de toekomst op middellange en lange termijn. Ik wilde duidelijk maken wat Vlaanderen kan aanreiken en samen met de Libiërs kan doen. Wanneer wij er in Vlaanderen voor kunnen zorgen dat gewonde Libiërs een onberispelijke behandeling krijgen in onze ziekenhuizen, ben ik ervan overtuigd dat het imago van Vlaanderen/België in Libië positief zal worden beïnvloed en daar zullen onze ondernemingen die in Libië willen investeren, de vruchten van kunnen plukken.

Ter gelegenheid van het bezoek heb ik ook Flanders' Care verder toegelicht, een van de actiepunten van Vlaanderen in Actie, zoals u weet. De Libische delegatie was ten eerste geïnteresseerd in Flanders' Care. Ik ga ervan uit dat er nog verdere gevolgen aan worden gegeven.

Ik heb inderdaad twee initiatieven aangekondigd en licht die graag toe. Het eerste is het initiatief om oorlogsslachtoffers uit Libië voor verzorging op te vangen in Vlaanderen. Voor de opvang van Libiërs werd op 10 februari 2012 een overeenkomst tot samenwerking ondertekend tussen 'The Injured Care Committee of the State of Libya' en 'Healthcare Belgium Foundation'. De overeenkomst ressorteert onder Belgisch recht. Ze bepaalt hoe en onder welke voorwaarden patiënten toegang kunnen krijgen tot medische diensten en behandelingen in Belgische ziekenhuizen. In de overeenkomst zijn een aantal artikelen opgenomen over de betaling, de verplichtingen van de deelnemende ziekenhuizen, de verplichtingen van 'The Injured Care Committee of the State of Libya', de periode van de overeenkomst en de procedure voor de opschorting van de overeenkomst.

De Libische delegatie heeft bij haar bezoek aan België – zij heeft ook nog andere bezoeken gebracht – dit contract getekend met Healthcare Belgium Foundation en er zijn afspraken gemaakt voor de opvang van oorlogsslachtoffers in Belgische ziekenhuizen. De financiering gebeurt door Libië. Er is een 'letter of credit' getekend. De kosten voor de speciale begeleiding worden door hen gedragen.

In totaal zullen er 120 patiënten naar België komen. Zij zullen in ons land aankomen in groepen van respectievelijk 25, 25, 25 en 45 patiënten. Momenteel loopt de procedure voor het verkrijgen van de nodige visa. Dat is een bevoegdheid van de federale overheid. Bij deze gelegenheid worden ook afspraken gemaakt over verblijf en toezicht.

De meerderheid van de patiënten zal kunnen worden behandeld tijdens een eerste verblijf, dat op een tot twee weken wordt geschat. Sommige patiënten zullen helaas ook hier niet verder kunnen worden behandeld omdat hun aandoening onherstelbaar is. Zij zullen na een gespecialiseerde diagnosestelling terug naar huis gaan. Anderen zullen misschien niet meteen kunnen worden behandeld, bijvoorbeeld omdat er bepaalde implantaten of prothesen op maat moeten worden gemaakt. Deze patiënten zullen later terugkomen voor een gespecialiseerde behandeling en zo nodig een kortdurende revalidatie achteraf. Vanuit Libië worden drie tot vier begeleiders naar België afgevaardigd om de patiënten bij te staan met praktische aangelegenheden.

Het tweede initiatief is het initiatief 'managers zonder grenzen'. Zoals ik midden februari heb meegedeeld, betreft het een initiatief om Libische ondernemers te ondersteunen. Het initiatief is een direct gevolg van het onderhoud dat ik in december 2011 had met de Libische minister van Industrie over de Libische behoefte aan expertise en ondernemerschap voor kmo's. Ik

heb Libië een voorstel gedaan om te werken met Ex-Change, een Vlaams uitzendplatform voor experts dat tegemoet wil komen aan de vraag naar expertise van kmo's uit het Zuiden. Op mijn vraag heeft Ex-Change een voorstel opgemaakt waarbij minimaal 22 en maximaal 42 concrete projecten worden gerealiseerd over een termijn van drie jaar. Dit laat toe om effectief bij te dragen aan de heropbouw van het economische weefsel van Libië. Ik heb dat voorstel overgemaakt aan de Libische ambassade en gevraagd of de Libische regering bereid is tot cofinanciering van een interventie van Ex-Change in Libië. Deze vraag wordt momenteel door de Libische autoriteiten onderzocht.

Flanders Investment & Trade (F.I.T) heeft een vervolgmisssie naar Libië gepland van 18 tot 21 mei. Bij dezen is dat openbaar, voor degenen die willen meegaan. Zeg dus niet dat we het niet gezegd hebben. Het betreft een intergewestelijke en multisectorale zending waarbij gefocust zal worden op zakelijke afspraken, van bedrijf tot bedrijf. Het opzet van deze zending verschilt dus van het bezoek dat ik eind december 2011 bracht omdat er toen een belangrijke politieke component aan mijn zending verbonden was door de contacten met Libische ministers ter plaatse. Bedrijven die in december 2011 deelnamen, kunnen dat in mei van dit jaar opnieuw doen. Bijkomend wordt aan geïnteresseerde bedrijven de mogelijkheid geboden om de beurs Libya Build 2012 te bezoeken. Dat is de achtste editie van de internationale expositie rond bouw en constructie, de International Building & Construction Exhibition. De intergewestelijke en multisectorale zending naar Libië werd twee weken geleden gelanceerd door F.I.T. Momenteel zijn al een tiental bedrijven ingeschreven.

De Arabische democratiseringsbeweging verdient onze volledige steun en reflectie over mogelijke engagementen en partnerschappen. De ontwikkelingen in de Arabische wereld tonen nogmaals het belang aan van goed nabuurschap, culturele uitwisseling en ondersteuning van het middenveld. Dat zijn allemaal domeinen waarin Vlaanderen actief is. In al mijn contacten met politici en bedrijfsleiders uit de Maghreblanden en het Midden-Oosten onderstreep ik daarom met klem het belang dat Vlaanderen hecht aan democratie en democratische hervormingen en ik vestig steeds de aandacht op de toepassing van het internationaal recht.

De Vlaamse Regering onderneemt nu al enkele initiatieven om de democratische krachten in de Maghreblanden en het Midden-Oosten actief te ondersteunen. Naast de initiatieven in Libië die ik al heb toegelicht, kan ik er nog een drietal andere geven. In het voorjaar van 2011 hebben wij ingestemd met de voortzetting van de financiële bijdrage aan de Anna Lindh Euromediterrane Stichting voor de Dialoog tussen Culturen (ALS). Deze stichting heeft als doel de mensen rondom het Middellandse Zeegebied bij elkaar te brengen en wederzijds respect tussen culturen te bevorderen. Er zijn twee ongeoormerkte subsidies voor 'core funding' aan het VN-agentschap voor Palestijnse vluchtelingen (UNWRA) toegekend. Voor de periode 2010-2012 werd de tweede subsidie van 500.000 euro vastgelegd. Ten slotte heb ik het initiatief genomen om de export van militair materieel naar bepaalde landen in het Midden-Oosten en Noord-Afrika on hold te zetten, waar we het in het verleden al over hebben gehad.

Ik wil nog bijkomende initiatieven nemen in de toekomst. Mijn diensten onderzoeken welke concrete stappen er verder kunnen worden gezet om de democratische krachten in de Maghreblanden en het Midden-Oosten actief te ondersteunen. Ik denk dat wij fantastisch werk hebben gedaan. Het was onder mijn voorganger Luc Van den Brande dat een aantal Oost-Europese landen door onder meer onze steun, met grote bescheidenheid gezegd, nu lid zijn geworden van de Europese Unie of zich nu toch in een heel ander kader bevinden. We kunnen een gelijkaardig offensief ontwikkelen naar de Maghreblanden en de regio van het Midden-Oosten. We moeten eerst alle aspecten goed bekijken, en dit budgettair onderbouwen vooraleer we vastleggingen doen.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Minister-president, ik dank u voor uw uitvoerig en helder antwoord. Dat zijn allemaal prima initiatieven. Het feit dat de Libiërs zelf minstens voor een deel kunnen bijdragen aan de financiering van deze projecten, of sommige projecten volledig zelf financieren, is natuurlijk een welkome bonus.

Over het intergewestelijk karakter van de missie zullen we straks uitvoeriger van gedachten kunnen wisselen. Daar zal ik nu geen voorafname op doen.

Ik wil nog even op de laatste vraag terugkomen. Mag ik uit bepaalde feiten afleiden dat het Vlaams buitenlands beleid met betrekking tot Noord-Afrika zich op Libië wil focussen? Is het de bedoeling met dat land een bevoorrechte band uit te bouwen of is dat een stap te ver? De andere initiatieven die de minister-president heeft vermeld, zoals de Anna Lindh Stichting en het agentschap van de Verenigde Naties, vallen niet echt onder de bilaterale contacten. We moeten dat veeleer in een multilateraal verband zien. Mogen we stellen dat het de ambitie is op termijn een bevoorrechte band met Libië te creëren of gaat dit een stap te ver? Wil de minister-president misschien eerst rustig afwachten hoe de situatie op het terrein zal evolueren?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Het is vooral dat laatste. We hebben een aantal contacten in Libië. Er zijn concrete voorstellen. We moeten zien hoe dat land zich verder ontwikkelt. Normaal gezien zouden nu snel verkiezingen moeten worden georganiseerd. Er lopen nog honderdduizend zogenaamde ‘young fighters’ gewapend rond. Die milities moeten verder onder controle worden gebracht. Op dat moment zullen we zien wat we met Libië verder kunnen aanvangen.

Ik vind dat Vlaanderen veel te bieden heeft om zeer snel aanwezig te zijn in landen die een belangrijk democratiseringsproces doorlopen. Ik denk evenwel dat we straks nog op dit punt zullen terugkomen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Matthias Diependaele tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het Anti-Counterfeiting Trade Agreement (handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak)
- 1254 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: Voorzitter, deze vraag om uitleg heeft betrekking op de Anti-Counterfeiting Trade Agreement (ACTA), een handelsovereenkomst ter bestrijding van namaak. Er is de laatste tijd in de pers en in de politiek al heel wat over dit verdrag te doen geweest. Ik probeer even bondig te schetsen waar de discussie precies over gaat.

Op 26 januari 2012 heeft België samen met 21 andere Europese landen ACTA ondertekend. Het doel van dit verdrag is onder meer patenten te beschermen, namaakproducten als kleding en medicijnen te weren en het illegaal kopiëren van software, games, muziek en dergelijke te voorkomen.

De deelnemende landen zijn onder meer de EU en zijn lidstaten, de VS, Zwitserland, Japan, Australië, Mexico, Nieuw-Zeeland en Singapore. Voor ons is het verdrag door de Europese Commissie en, meer in het bijzonder, door Europees commissaris voor Handel De Gucht, gesloten.

De onderhandelingen over ACTA zijn niet binnen een bestaand kader als de Wereldhandelsorganisatie (WHO) gevoerd. Binnen die organisatie bestaan de zogenaamde

‘trade-related aspects of intellectual property rights’ (TRIPS), die de handelsaspecten van de intellectuele eigendom regelen. Het verschil is dat ook de minder sterke landen in de WHO zijn vertegenwoordigd. Het gaat dan om de ontwikkelingslanden en om de sterk opkomende economieën van de BRIC-landen.

De Belgische deelname aan het verdrag wordt pas definitief als de Europese Commissie en het Europees Parlement tekenen. Het verdrag zelf treedt pas in werking zodra minimaal twaalf landen het verdrag ratificeren.

Inmiddels is in het Europees Parlement en in de publieke opinie een debat over dit verdrag op gang gekomen. Op 11 februari 2012 is een internationale protestdag gehouden. In het Europees Parlement hebben bepaalde fracties zich tegen het verdrag uitgesproken. Andere fracties twijfelen nog of zijn onderling verdeeld.

Nederland en Duitsland hebben nog niet getekend en hebben aangekondigd dat eerst een intern debat zal volgen. In Duitsland zou het eerst om een paar technische aangelegenheden gaan. Ondertussen trekt de Duitse regering de eigen handtekening weer in twijfel. Landen als Polen en Tsjechië hebben al getekend, maar willen daar expliciet op terugkomen. Volgens mij heeft Oostenrijk recent ook verklaard niet langer met het verdrag akkoord te gaan.

De tegenstanders van het verdrag argumenteren dat de onderhandelingen zonder democratische controle zijn verlopen. Ze zijn geheim gehouden. Het verdrag zelf is bekendgemaakt. De tekst is echter vrij vaag. De onderhandelingsdocumenten, die zouden kunnen helpen het verdrag te interpreteren, zijn vooralsnog niet vrijgegeven.

Daarnaast zouden te veel burgerlijke vrijheden worden opgeofferd. Het gaat dan vooral om de internetvrijheden en de zogenaamde ‘freedom of information’. Er is uitgelekt dat het oorspronkelijk verdrag een ‘three strikes’-clausule bevatte. Dat betekent dat iemand die driemaal op het illegaal downloaden van een favoriet deuntje werd betrapt, de verbinding met het internet zou worden ontzegd. Die persoon zou niet langer op het internet mogen.

Sinds ik deze vraag om uitleg heb ingediend, heeft Europees commissaris De Gucht verklaard dat hij ACTA aan het Hof van Justitie zou voorleggen om na te gaan of er effectief sprake zou zijn van inbreuken op de in verdragen vastgelegde burgerlijke vrijheden.

Een ander tegenargument is de vaststelling dat het verdrag zijn doel mist. De landen waarin het meest wordt nageemaakt, zijn er immers niet bij betrokken. Het verdrag is buiten de WHO en zijn TRIPS tot stand gekomen. Velen hopen dat China, Rusland en India nog zullen toetreden. Er is op dat vlak echter geen enkele garantie. Rusland heeft al laten weten geen interesse in het verdrag te hebben. Wie de namaakindustrie wil aanpakken, heeft nochtans in de eerste plaats die landen nodig.

Een ander argument luidt dat het voornamelijk gaat om het streven van de Amerikaanse muziek- en filmindustrie naar bijkomende juridische wapens om haar intellectuele rechten te verdedigen. Ik kom daar straks nog even op terug.

De voorstanders verwijzen daarentegen naar de schade die namaak de reguliere economie en de daarmee gepaard gaande tewerkstelling toebrengt. Als ik me niet vergis, gaat het in de EU jaarlijks om 8 miljard euro. Ze wijzen ook op het grote belang van intellectuele eigendom voor een innovatieve Europese economie. Dat is zeker voor Vlaanderen erg belangrijk. Verder verwijzen ze naar de wildgroei in het aanbod van al dan niet echte op het internet verkrijgbare medicijnen. Volgens de voorstanders was het noodzakelijk de onderhandelingen achter gesloten deuren te voeren om succes te kunnen boeken. Daarover bestaan heel wat twijfels.

Ondertussen heeft de heer Dedeker minister Vande Lanotte in het federale parlement hierover meer uitleg gevraagd. De minister heeft beloofd een impactstudie te laten maken. De hele discussie gaat vooral over de stelling dat de industrie in Hollywood dit erdoor wil krijgen. Die bedrijven willen het downloaden van het internet aan beperkingen onderhevig

maken. Ze gebruiken die intellectuele eigendomsrechten als een kapstok om die beperkte toegang tot het internet aan op te hangen. Dat zou in de EU echter een inbreuk op heel wat vrijheden inhouden, waaronder de vrijheid van informatie. Bovendien moeten we natuurlijk een onderscheid maken tussen de occasionele kopie of download en de echte piraterij.

Wat ons hier bekommert, is de positie van Vlaanderen in dit debat en de vraag of Vlaanderen voor de Belgische ondertekening is geraadpleegd. Hoewel de intellectuele rechten en het sluiten van dit verdrag nationale en Europese materie vormen, zijn er toch duidelijk raakvlakken met de gewestelijke bevoegdheid voor economie en innovatie. De Vlaamse handel en de Vlaamse economie hebben belang bij de bestrijding van namaak. Daarnaast is er de bekommernis om de brede toegang tot informatie voor een innovatiegerichte maatschappij. Dit punt is in de commissie Economie al een paar keer aan bod gekomen.

Minister-president, heeft voor de Belgische ondertekening van ACTA overleg plaatsgevonden tussen de federale overheid en de Vlaamse overheid? Zal hierover alsnog of opnieuw overleg plaatsvinden? Heeft de Vlaamse Regering reeds een eigen opinie over ACTA geformuleerd? Zo ja, wat is die opinie?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, ik begrijp de bekommernis van de heer Diependaele omtrent de positie van Vlaanderen in dit debat. Ik hoop dat de andere aanwezigen die terechte bekommernis delen. ACTA is wel degelijk van belang voor Vlaanderen.

Gezien de inhoud en de federale bevoegdheid voor het merkenrecht heeft de federale overheid gemeend dit verdrag als een louter federale aangelegenheid te bestempelen. Het verdrag wordt niet als een gemengd verdrag beschouwd. Hieruit volgt dat de parlementen van de gemeenschappen en de gewesten geen instemming moeten geven. Om die reden zijn de gemeenschappen en de gewesten, met inbegrip van Vlaanderen, niet systematisch bij de interne Belgische onderhandelingen over ACTA betrokken.

ACTA handelt enkel over Europese en federale bevoegdheden. De bepalingen van de onderhandelde tekst vallen niet binnen de bevoegdheden van de Vlaamse Regering. Volgens die stelling is het niet vereist voor de ondertekening van het verdrag overleg te plegen.

De FOD Buitenlandse Zaken heeft de Vlaamse overheid op de hoogte gebracht. Het betreft hier de coördinatie door de Directie-Generaal Europese Zaken en Coördinatie ter voorbereiding van het Trade Policy Committee.

Ik veronderstel dat dit een duidelijk antwoord op de eerste vraag inhoudt. In het verlengde daarvan kan ik ook de tweede vraag beantwoorden. Aangezien geen overleg heeft plaatsgevonden, zal dat ook niet opnieuw gebeuren. De federale overheid is immers van mening dat dit een zuiver federale en geen gemengde aangelegenheid is.

Aangezien we niet bevoegd zijn, moet ik opletten wat ik zeg. Dit weerhoudt me er niet van ook iets over de derde vraag van de heer Diependaele te zeggen. Ik deel zijn mening dat de intellectuele eigendomsrechten belangrijk zijn voor onze economische groei, voor innovatie en voor onderzoek en ontwikkeling. Initiatieven als ACTA creëren een sterk kader voor de bescherming van intellectuele eigendomsrechten en zullen de naleving van de bestaande regels versterken. Er zal dus zeker een impact op de Vlaamse economie zijn.

Het doel van ACTA is de versterking en de stroomlijning van de internationale samenwerking in de strijd tegen namaakgoederen en -diensten. Dat lijkt me een legitieme doelstelling. Ik ben me ervan bewust dat er nog vragen over de impact van ACTA zijn. De heer Diependaele heeft zelf naar de mogelijke gevolgen op het vlak van de burgerlijke vrijheden verwezen.

Ik vind het positief dat de Europese Commissie het Hof van Justitie een advies over de verenigbaarheid van het verdrag met de Europese rechten en vrijheden heeft gevraagd. Het

lijkt me verstandig dit advies af te wachten alvorens als Vlaamse overheid een duidelijker positie in te nemen.

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: Ik dank de minister-president voor zijn antwoord. Wat het belang van ACTA betreft, lijkt het me een goede zaak dat het Hof van Justitie zich hierover zal buigen. We zullen dit standpunt afwachten. Daarnaast is er nog de discussie wat dit verdrag aan de reeds bestaande bescherming zal bijdragen.

De minister-president heeft verklaard dat het geen gemengd verdrag is. Ik vraag me af op basis waarvan wordt beslist of het al dan niet om een gemengd verdrag gaat.

Minister-president Kris Peeters: De Federale Regering heeft dat beslist.

De heer Matthias Diependaele: Blijkbaar hebben wij dus niets in de pap te brokken. De minister-president heeft zelf verklaard dat dit verdrag een impact op de Vlaamse economie zal hebben. Die patenten zijn immers enorm belangrijk voor de buitenlandse handel. Blijkbaar beslist enkel en alleen de federale overheid of het al dan niet om een gemengd verdrag gaat. Heb ik het goed begrepen als ik stel dat wij daar niets over te zeggen hebben?

Minister-president Kris Peeters: Het zou natuurlijk niet goed zijn indien we hier niets over te zeggen hadden. De Raad van State moet zich uitspreken over de vraag of het al dan niet om een gemengd verdrag gaat. De Federale Regering heeft het risico genomen nu al te stellen dat het om een federale aangelegenheid gaat. Indien de Raad van State zou beslissen dat het toch een gemengd verdrag is, kan alles helemaal opnieuw beginnen. Dat we nu niets zeggen, betekent niet dat we op een bepaald moment niet aan het langste eind zouden kunnen trekken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de ‘Flanders Fields Verklaring’ - 1315 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Voorzitter, op 11 november 2008 heeft de minister-president tijdens de officiële herdenking van de negentigste verjaardag van de wapenstilstand in Ieper opgeroepen werk te maken van een internationale verklaring die de werktitel ‘Flanders Fields Verklaring’ heeft meegekregen. Deze verklaring is een uitstekend initiatief om Vlaanderen en zijn vredesboodschap internationaal op de kaart te zetten. Het is de bedoeling dat de verklaring de herdenking van de ‘Groote Oorlog’ structureel verankert. Geografisch ligt de nadruk op de meer dan vijftig landen die soldaten of hulptroepen in ‘Flanders Fields’ hadden gelegerd. De verklaring is gestructureerd rond drie dimensies, namelijk duurzame herinnering of ‘remembrance’, wetenschappelijk onderzoek en sensibilisering en herinneringseducatie.

In mei 2010 en in juni 2011 hebben het Departement internationaal Vlaanderen en een kerngroep van dertien landen, namelijk Australië, Canada, Duitsland, Frankrijk, Ierland, India, Italië, Marokko, Nieuw-Zeeland, Polen, Rusland, het Verenigd Koninkrijk en Zuid-Afrika, overleg over deze verklaring gepleegd. Op 10 november 2011 is de Flanders Fields Verklaring naar aanleiding van de officiële lancering van het herdenkingsproject voorgesteld aan de diplomatieke vertegenwoordigers van de landen die tijdens de Eerste Wereldoorlog soldaten of hulptroepen in Vlaanderen hadden.

Op het projectsecretariaat van ‘100 jaar Groote Oorlog’ ligt de recentste versie van de verklaring ter inzage. Het valt op dat de verklaring de herdenkingstraditie van de Commonwealth benadrukt en te weinig aandacht schenkt aan de andere tradities, waaronder

de Vlaamse pacifistische traditie. Over de idee van de Europese verzoening of de notie van rechtvaardigheid valt in deze versie niet meteen iets terug te vinden. Aangezien de ondertekening van de definitieve Flanders Fields Verklaring voor 11 november 2012 is gepland, zou ik de minister-president hierover graag een paar vragen stellen.

Minister-president, is er al een definitieve tekst van de Flanders Fields Verklaring? Zult u het Vlaams Parlement deze tekst bezorgen? Wordt met deze verklaring een vredesboodschap de wereld ingestuurd? Werd bij het opstellen van de definitieve tekst rekening gehouden met het advies van het Vlaams Vredesinstituut van 22 december 2010? Welke adviezen zijn in de definitieve tekst opgenomen en waarom zijn ze opgenomen? Welke adviezen zijn verworpen en waarom zijn ze verworpen?

Zal de ondertekening van de Flanders Fields Verklaring op 11 november 2012 plaatsvinden? Waar zal deze ondertekening plaatsvinden? Welke landen of eventuele personen zullen worden uitgenodigd om de verklaring te ondertekenen? Welke landen hebben al toegezegd de verklaring te zullen ondertekenen?

In welke mate is de ondertekening van de verklaring van belang voor het aangekondigd internationaal vredessymposium in november 2013, waarop winnaars van de Nobelprijs voor de Vrede zullen worden uitgenodigd?

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Voorzitter, ik sluit me graag aan bij de vragen van de heer Verstreken. Het project ‘100 jaar Grote Oorlog’ is een belangrijk project. Vlaanderen heeft hierbij de juiste toon gevonden. Enerzijds kunnen we een vredesboodschap uitdragen. Anderzijds hebben we de mogelijkheid Vlaanderen meer internationale zichtbaarheid te geven.

Ik weet niet aan welke teksten de heer Verstreken refereert. De tekst die ik voor me heb liggen, is de ontwerpversie van november 2011. Dit is volgens mij een heel sterke tekst. In de derde alinea wordt verwezen naar het belangrijke feit dat na de Eerste Wereldoorlog een nieuwe wereld is ontstaan. Er kwam aandacht voor permanente internationale instellingen en voor het zelfbeschikkingsrecht der volkeren. Er kwam een zoektocht op gang naar gemeenschappelijke oplossingen voor de sociale problematiek en de mensenrechten-problematiek. Er werd naar ontwapening gestreefd. Volgens mij komt dit punt in grote mate tegemoet aan de daarnet geformuleerde verzuchtingen.

Ik ben ook benieuwd welke landen uiteindelijk zullen worden gecontacteerd. Dit is natuurlijk niet zo evident. Sommige landen die in de loop van de periode 1914-1918 betrokken partij waren, bestaan ondertussen niet meer. De vraag is of de opvolgerstaten zullen worden uitgenodigd.

Naast de landen zijn er natuurlijk nog een aantal entiteiten met een sterke identiteit en een heel eigen traditie met betrekking tot de herdenking van de Eerste Wereldoorlog. Ik denk in dit verband onder meer aan Schotland. Dit is nog geen onafhankelijk land. Daarvoor moeten we nog tot 2014 wachten.

Minister-president, zult u zich tot een aantal landen beperken of zullen ook entiteiten als Schotland hier een plaats kunnen krijgen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, als ik me niet vergis, is tijdens de bespreking van de beleidsbrief een ontwerp van verklaring aan het verslag toegevoegd. Deze tekst is in juni 2011 aan de ambassades van de kerngroep van dertien landen bezorgd. Het gaat om Australië, Canada, Duitsland, Frankrijk, Italië, Ierland, Marokko, Nieuw-Zeeland, Polen, Rusland, het Verenigd Koninkrijk en Zuid-Afrika. De opmerking van de heer Van Overmeire over Schotland lijkt me interessant. Ik zal dit eens nader bekijken.

De tekst wordt momenteel in de respectieve hoofdsteden bestudeerd. We staan open voor opmerkingen. Het gaat nog niet om een volledig gestabiliseerde en definitieve versie van de tekst. Zodra we hierover beschikken, zal ik de definitieve versie natuurlijk aan het Vlaams Parlement en aan deze commissie bezorgen.

De ondertekening van de Flanders Fields Verklaring moet het herdenkingsproject structureel op de internationale agenda verankeren. De verklaring verwijst onder meer naar de aanvang van een moderne internationale rechtsorde die door permanente internationale instellingen wordt gekenmerkt, naar het recht op zelfbeschikking van alle volkeren, naar een gezamenlijke aanpak van de sociale kwesties, naar de rechten van de mens en naar het streven naar ontwapening. Verder benadrukt de verklaring dat samenwerking tussen de volkeren, regionale integratie en respect voor het internationale recht de sleutel blijven voor een betere toekomst. De verklaring zorgt ervoor dat het vredethema geen abstract begrip is en geeft er invulling aan. De ondertekening van de verklaring moet dus de weg openen naar een concrete internationale samenwerking.

Het Vlaams Vredesinstituut heeft de inhoudelijke klemtonen en verbintenissen van de verklaring positief geëvalueerd. Het Vredesinstituut pleit ervoor dat de verklaring het herdenkingsproject uitdrukkelijk voorstelt als een forum om een vredesboodschap over te dragen. Zoals ik al zei, is het de bedoeling om dat te realiseren via internationale samenwerking. Tegelijkertijd moet er over deze tekst een internationale consensus worden bereikt en zullen we rekening moeten houden met de mogelijke opmerkingen van de buitenlandse partners. Dat is een hele opgave.

Het is inderdaad de bedoeling dat de ondertekening kan worden ingeschoven in de 11 novemberviering van 2012 die zal plaatsvinden in Ieper. Dat zal er heel snel zijn. Mijn diensten onderzoeken de verdere modaliteiten.

De ambitie en de lat liggen hoog: vijftig landen en naties die troepen hebben gehad in Flanders Fields. Er zullen ook andere geëngageerde partners worden uitgenodigd. Ik denk aan internationale organisaties, andere landen en kennisinstellingen. In mei 2010 en juni 2011 hebben de diensten zich toegespitst op de tekst van de verklaring aan een kerngroep van dertien landen. In de komende maanden zal er met onze internationale partners verder worden beraadslaagd en geconsulteerd over dat ontwerp.

Bij de officiële lancering van het herdenkingsproject op 10 november 2011 heb ik ook de aanwezige diplomatieke vertegenwoordigers van de vijftig landen en naties uitgenodigd om de Flanders Fields Verklaring mee te ondertekenen. Op 27 februari is er een brief gericht aan premier Di Rupo en aan ministers-presidenten Demotte en Lambertz van de Franse en Duitstalige Gemeenschap om hen uit te nodigen tot medeondertekening van de verklaring.

Welke landen hebben al toegezegd deze verklaring te zullen ondertekenen? De tekst wordt nu grondig bestudeerd. De Duitse en Nieuw-Zeelandse ambassades hebben inmiddels principieel positief gereageerd op de tekst. In andere landen loopt het proces nog volop.

De ondertekening van de verklaring is zeker van belang voor het internationaal vredessymposium in 2013. Ze moet de aanloop vormen naar een reeks initiatieven, waaronder het geplande vredessymposium. Het is de bedoeling om vanuit het centrale thema vrede te focussen op een aantal concrete onderwerpen. De tekst van de Flanders Fields Verklaring reikt daarvoor een inhoudelijke basis aan.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Minister-president, uw antwoord klinkt mooi en ik ben blij dat u dit in de komende jaren mee opvolgt om de vredesgedachte op te nemen. Het past perfect in het kader van de resolutie die we hebben opgemaakt.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de zending van de minister-president naar Myanmar

- 1386 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de samenwerking inzake buitenlandse handel

- 1321 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de deelname aan prinselijke missies

- 1434 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de doeltreffendheid van de prinselijke missies

- 1424 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Christian Verougstraete tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de politieke en economische zending naar Myanmar

- 1426 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over zijn bezoek aan Myanmar

- 1428 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Minister-president, telkens wanneer ik dacht dat mijn vraag om uitleg klaar was, kreeg ik bericht over nieuwe feiten, waardoor ik me geprikkeld voelde om nieuwe vragen aan u voor te leggen. Het zijn er uiteindelijk drie geworden. We kunnen ze samen behandelen, daar heb ik geen probleem mee, maar uiteindelijk handelen ze over heel diverse aspecten.

De situatie in Myanmar, het voormalige Birma – en als ik het goed begrijp ook het toekomstige Birma, want er zou weer een naamswijziging komen, al staat dat ter discussie – raakte de afgelopen maanden in een verrassende stroomversnelling. Na de verkiezing in maart 2010 van president Thein Sein, een oud-militair, werden na bijna een halve eeuw militaire junta, voorzichtige maar belangrijke stappen gezet in het democratiseringsproces. De militaire regering werd omgevormd tot een burgerregering en het parlement werd voor het eerst sinds 1988 opnieuw samengeroepen.

Er werden een aantal niet-onbelangrijke nieuwe wetten goedgekeurd, zoals het recht op demonstreren en het recht op vakbonden. Er zou ook een nieuwe mediawet op komst zijn. 651 politieke gevangenen werden vrijgelaten, waaronder de belangrijkste, de mensenrechtenactiviste en nobelprijswinnares Aung San Suu Kyi. Het ging onder meer om belangrijke figuren uit dissidente bewegingen, monniken en leiders van etnische minderheden. Er is een historische wapenstilstand met de Karenstrijders in het oosten, en er werden gesprekken opgestart met de Kachin, onafhankelijkheidsstrijders in het noorden.

Dat zijn allemaal belangrijke ontwikkelingen, die internationaal nauwgezet worden gevolgd. Ze worden ook internationaal voorzichtig ondersteund. Europa versoepelde alvast enkele sancties, zoals de opheffing van het visumverbod, maar de economische maatregelen blijven van kracht. De Verenigde Staten kondigden aan opnieuw een ambassadeur te sturen. Ook Human Rights Watch heeft het over cruciale ontwikkelingen.

Niettegenstaande de hoopvolle signalen en de vooruitgang die werd geboekt, is er nog een lange weg te gaan. Het is nog onduidelijk hoe blijvend, permanent en hoe verregaand de hervormingen zijn, want er zitten nog ettelijke honderden politieke gevangenen vast. Het leger heeft nog veel macht en kan een mogelijke rem zijn op het hervormingsproces. De gevechten met verschillende afscheidingsbewegingen woeden nog volop, met honderdduizenden vluchtelingen als gevolg. Men spreekt soms over 's werelds meest onderbelichte vluchtelingencrisis. De internationale gemeenschap komt dikwijls maar in actie wanneer de camera's er beelden over tonen in Europa of de VS. Maar er zijn helaas veel conflicten die minder aandacht krijgen. Het conflict in Birma is er natuurlijk een van. Het land is belangrijk door zijn vele grondstoffen en ook door de ligging tussen China en India. Helaas heeft het weinig of geen democratische traditie.

Minister-president, dit was een algemene schets. Begin maart 2012 trok u op politieke en economische zending naar Myanmar, met de bedoeling het democratiseringsproces te ondersteunen. Op de agenda stonden commerciële contacten, maar ook ontmoetingen met de president, Thein Sein, en mensenrechtenactiviste Aung San Suu Kyi. U drukte voor uw vertrek de hoop uit dat de overheid van Myanmar de uitdagingen op het vlak van mensenrechten aangaat. In de marge hiervan had Waals minister Marcourt gevraagd om samen met Vlaanderen de missie naar Myanmar te organiseren.

Minister-president, wat zijn de politieke en economische resultaten van uw zending naar Myanmar? Hoe zullen die worden opgevolgd? Deze vraag is analoog met mijn vraag over Libië: krijgt Myanmar op structurele wijze een plaats in het Vlaams buitenlands beleid? Gaan we daar in de toekomst meer op focussen? Hoe hebt u gereageerd op de vraag van Waals minister Marcourt? Die laatste vraag is ondertussen beantwoord en komt ook nog aan bod in mijn volgende vragen om uitleg.

Mijn tweede vraag om uitleg begint met de kritiek van de Brusselse minister van Buitenlandse Handel Benoît Cerexhe op uw aanpak inzake buitenlandse handel. In De Tijd stelde hij dat "mijnheer Peeters de coördinatie tussen de gewesten en het federale niveau niet respecteert". Hij verwees onder meer naar de Vlaamse handelsmissie in Libië.

De Brusselse minister deed de uitspraken tijdens de voorstelling van de toekomstige strategie van Brussels Invest & Export. Brussels Invest & Export zal zich volgens die nieuwe strategie meer concentreren op de BRIC- en buurlanden, en daarnaast ook op de landen waar Frans wordt gesproken en op landen met een grote gemeenschap in Brussel.

Naar aanleiding van het bezoek van een honderdtal Chinese bedrijven rond de Aigo Entrepreneurs Alliance (AEA) eind maart verklaarde Flanders Investment & Trade (F.I.T.) al dat het niet de bedoeling is dat de drie gewesten elkaar onderling beconcurreren. De bedrijvengroep was op zoek naar een Europese uitvalsbasis en was aan het twijfelen tussen Neder-Over-Heembeek en Willebroek. Als ik goed heb begrepen, is de keuze gevallen op Willebroek.

Minister-president, bent u op de hoogte van de uitspraken van minister Cerexhe? Heeft hij zijn klachten ook rechtstreeks aan u overgemaakt, hebt u er een gesprek over gehad of hebt u dat net als wij, in de krant moeten lezen? Als het dan toch gaat over coördinatie tussen verschillende entiteiten, is over de nieuwe Brusselse exportstrategie met Vlaanderen overlegd? Welke gevolgen zal de nieuwe strategie hebben voor de samenwerking met F.I.T.? Als ik goed ben ingelicht, wordt F.I.T. ondersteund in zeven posten en ondersteunt F.I.T. Brussels Export in veertien posten. Er zijn trilaterale en bilaterale posten, maar als een van de

partijen plots eenzijdig haar strategie wijzigt, wat natuurlijk haar goed recht is, kan men er de andere partij moeilijk van beschuldigen dat ze zich niet inschakelt in de noodzakelijke coördinatie. Wat het initiatief inzake de Aigo Entrepreneurs Alliance betreft, welke concrete initiatieven heeft Vlaanderen genomen? Die vraag is ondertussen opgelost. Is er coördinatie geweest tussen Brussel en Vlaanderen op de achtergrond van de Chinese vraag?

Mijn derde vraag om uitleg focust op de deelname aan de prinselijke missies. Minister-president, u nam samen met Waals minister Marcourt deel aan een prinselijke handelsmissie in Vietnam. In de marge van die missie stelde u vragen bij de doeltreffendheid van de prinselijke missies. U vond dat die missies te groot zijn voor een duidelijke focus en dat er soms nood is aan een andere aanpak of een andere werkwijze, en dat kleinere missies, zoals die naar Libië, vaak efficiënter zijn.

In de marge daarvan kondigde u aan dat u samen met uw Waalse collega Marcourt enkele gezamenlijke Vlaams-Waalse missies zult ondernemen. Minister Marcourt heeft het idee opgepikt en ondersteund. Er zou nog een agendaprobleem zijn, maar er zijn al concrete plannen voor 2013. Er zijn gezamenlijke missies gepland van Vlaanderen met Nederland, van Vlaanderen met Nordrhein-Westfalen, en van Vlaanderen met Wallonië. Dat is allemaal prima als dat op het terrein ook tot concrete resultaten kan leiden.

Maar blijkbaar vindt niet iedereen dat prima. De Brusselse minister Cerexhe verweet u dat u in verspreide slagorde opereerde. Ook federaal minister Reynders had kritiek op het feit dat u als minister-president een missie naar Vietnam onderbrak voor een bezoek aan de mensenrechtenactiviste Aung San Suu Kyi in Myanmar. Volgens federaal minister Reynders is het niet de beste aanpak om te gaan rondwandelen in een land waarvoor we eraan denken om bepaalde sancties op te heffen.

Ondertussen zou dat uitgeklaard zijn met de heel merkwaardige formulering dat u aan minister Reynders zou hebben gezegd dat het niet opnieuw zal gebeuren. U en minister Reynders kennende vind ik dat een heel merkwaardige formulering. Maar daar zult u straks een toelichting over geven.

Minister-president, hoe staat u tegenover de kritiek van de ministers Reynders en Cerexhe? Kunt u een stand van zaken geven over de concrete plannen voor gezamenlijke missies met het Waalse Gewest, met Nederland en Nordrhein-Westfalen? Wat is de rol van het Agentschap van Buitenlandse Handel bij gezamenlijke missies van Vlaanderen en Wallonië?

Artikel 3 uit het samenwerkingsakkoord van 24 mei 2002 zegt dat het agentschap bevoegd is “voor het beslissen en het overgaan tot de organisatie van gezamenlijke handelsmissies op initiatief van een of meer gewesten, of op vraag van de federale overheid”. Als ik dit lees met een juridisch oog, dan betekent het dat het Agentschap voor Buitenlandse Handel bevoegd is, en dat u dat kunt aanspreken om die gezamenlijke Vlaams-Waalse handelsmissie te organiseren, zonder dat de prins, voorzitter van dat agentschap, daar een rol in speelt. Is dat een juiste lezing van dat artikel 3 van het samenwerkingsakkoord?

De heer Frank Creyelman: Minister-president, gedurende de prinselijke missie naar Vietnam, die plaatsvond van 10 maart tot 16 maart, uitte u uw twijfels over de doeltreffendheid van grote prinselijke missies met twee- tot driehonderd deelnemers. U liet ook optekenen dat er nood is aan een andere werkwijze en dat u de voorkeur geeft aan specifieke missies met een duidelijke focus. Deze missies zouden volgens u efficiënter zijn.

Het is nogal evident dat het voor Vlaanderen voordeliger en efficiënter is om rechtstreeks met de actoren in het desbetreffende land te handelen in plaats van eerst langs de federale weg te moeten passeren. Onze fractie heeft dat al meermaals aan de orde gebracht.

De vraag is echter of u deze ambitie zult kunnen blijven waarmaken. Uw uitstap naar Myanmar zorgde immers voor wenkbrauwengefrons bij federaal minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders. Die verklaarde in verband met deze uitstap in de pers: “Peeters en ik

hebben gesproken en het incident is gesloten. Hij heeft me gezegd dat deze missie verbonden was met een specifiek dossier en dat het niet opnieuw zal gebeuren.”

Minister-president, hebt u een andere werkwijze dan die van de prinselijke missies besproken met de vertegenwoordigers van de andere deelstaten en wat was daarvan het resultaat? Hebt u een mogelijk andere werkwijze dan die van de prinselijke missies besproken met federaal minister Reynders? Hoe zult u in de toekomst concreet aan deze nood aan een andere werkwijze tegemoetkomen?

De voorzitter: De heer Verougstraete heeft het woord.

De heer Christian Verougstraete: Minister-president, tussen 7 en 10 maart bezocht u Myanmar, het vroegere Birma. Ik heb zelf het genoegen gehad dat land te bezoeken in 1999, lang geleden dus. Het is een prachtig land met een mooie natuur en een enorme cultuurhistorische waarde, het land van de glimlach. Anderzijds is er ook die linkse militaire dictatuur – dat bestaat ook, dictaturen zijn niet altijd rechts. Die heeft heel wat problemen veroorzaakt op het vlak van mensenrechten.

Er is inderdaad een evolutie aan de gang. Op 31 januari 2011 trad in dat land een nieuwe grondwet in werking, die formeel een einde maakte aan de militaire dictatuur – ik zeg wel formeel. Op die datum vergaderde tevens voor de eerste keer sinds 1998 het parlement. Daarvoor, op 30 maart 2011, werd het eerste civiele staatshoofd in 50 jaar ingezworen, president Thein Sein.

Verschillende internationale waarnemers merken op dat, hoewel er formeel een einde is gekomen aan het militaire bestuur, veel leden van het parlement net als de nieuwe president ex-militairen zijn die voor de verkiezingen ontslag hebben genomen uit het leger om plaats te kunnen nemen in de civiele regering. Binnen de internationale gemeenschap is er dan ook een afwachtende houding te bemerken ten opzichte van de impact van deze staatkundige hervormingen.

Dat neemt niet weg dat er een democratiseringsproces op gang lijkt te zijn gekomen. Zo werd in november 2010 oppositieleider Aung San Suu Kyi vrijgelaten. Toen ik er was, was het onmogelijk om tot bij haar villa te geraken. Verschillende politieke gevangenen kregen amnestie in 2011. In 2012 kwam er een wapenstilstand tussen het Myanmarese leger en het Karenvolk, dat heel actief is en de enige oppositie vormde tegen het bestaande regime.

De Europese Gemeenschap ondersteunt dit democratiseringsproces voorzichtig door de opheffing van een aantal sancties. Vroeger werd ook opgeroepen om het land toeristisch te boycotten. Ik was daar altijd tegen omdat het meestal de plaatselijke bevolking is die daaronder lijdt. De missie van de minister-president had tot doel om dit democratiseringsproces te ondersteunen en om economische relaties tot stand te brengen. Ook de mensenrechten waren een aandachtspunt.

Minister-president, aansluitend nam u deel aan een missie in Vietnam. Tijdens deze missie keerde u eventjes terug naar Myanmar voor een gesprek met Aung San Suu Kyi. Hoe schat u de politieke stabiliteit in Myanmar in? Welke garanties hebt u van het regerende regime gekregen op het vlak van de mensenrechten? Wat werd er besproken met mevrouw Aung San Suu Kyi? Hoe ziet zij de politieke evolutie in haar land, rekening houdend met het feit dat bij de vorige verkiezingen, waarbij haar partij 85 procent van de stemmen kreeg, ze opzij werd geschoven? Welke resultaten hebt u geboekt op economisch vlak?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Voorzitter, wanneer de minister-president naar het buitenland gaat, wekt dat blijkbaar veel vragen op. Ik denk dat het goed is dat er vanuit Vlaanderen aandacht is voor het Buitenlands Beleid omdat we een klein land zijn en dus heel veel buitenland hebben.

Zoals de collega's reeds uitvoerig hebben ingeleid, heeft de minister-president in Myanmar, dat lange tijd onder de State Law and Order Restoration Council (SLORC) heeft geleden en

waar het democratiseringsproces nog volop aan de gang is, een ontmoeting gehad met de Nobelprijswinnares voor de Vrede Aung San Suu Kyi. Ik heb begrepen dat de minister-president dat bezoek heeft gebracht om het democratiseringsproces in Myanmar, waar binnenkort tussentijdse parlementsverkiezingen plaatsvinden, te ondersteunen en om als democratisch gelegitimeerd vertegenwoordiger vanuit Vlaanderen daar zijn steun aan te geven. Ik hoop dat een dergelijk initiatief de banden met de bevolking van Myanmar kan aanhalen. We weten heel weinig over dat land. Het was vele decennia een heel gesloten land. Ik hoop dat dit bezoek daar op een of andere manier kan toe bijdragen. We zijn natuurlijk ook beperkt in onze mogelijkheden. We moeten onze inspanningen niet overschatten, want Vlaanderen is maar een kleine speler in het algemeen. Desalniettemin vind ik het een belangrijke stap.

Minister-president, op welke wijze kan uw ontmoeting met de Nobelprijswinnares voor de Vrede bijdragen aan de democratisering in Myanmar? Op welke terreinen kan Vlaanderen voor dat land iets betekenen? We hebben daar niet echt veel belangen op dit moment. Het is een land dat niet door veel Vlamingen wordt bezocht. Er zijn weinig affiniteiten. Ik vind het interessant om te vernemen wat wij voor het land kunnen betekenen in de toekomst.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Minister-president, u hebt met Aung San Suu Kyi gesproken. Meer dan twintig jaar geleden, in 1990, kreeg deze dame van het Europees Parlement reeds de Sacharovprijs voor haar inzet voor de democratie en de dappere acties die ze ondernam. In 1998 werd uw voorganger, minister-president Luc Van den Brande, ondervraagd door het toenmalige parlements lid van Agalev, Cecile Verwimp, over de mogelijkheid van een boycot van reizen naar Birma of Myanmar, zoals u het wilt noemen. Toen antwoordde uw voorganger dat hij bereid was om verder te gaan dan wat Vlaanderen tot op dat moment reeds deed ten aanzien van Myanmar. Hij was met andere woorden bereid om een dergelijke ontratingsactie te steunen.

Verder heeft Netwerk Vlaanderen in 2006 aangeklaagd dat onze grootste banken, ING, Fortis, KBC en Dexia, investeerden in bedrijven die de militaire junta steunden. In 2008 en 2010 vroeg bijvoorbeeld ook Geert Hoste aandacht voor de verwezenlijkingen van deze dame. In 2009 schreven Paul De Knop en Jonathan Holslag een stuk in haar voordeel en in 2009 en 2011 schonk een actie van Amnesty International Vlaanderen aandacht aan de precaire situatie waarin Aung San Suu Kyi zich bevond.

Je kunt wel stellen dat er de voorbije twee decennia behoorlijk wat aandacht is geweest voor haar situatie. We hebben dus heel veel informatie over haar kunnen vinden. Ik heb ook kunnen horen dat u haar steunt en dat de universiteit van Leuven haar een eredoctoraat aanbiedt. U hebt haar uitgenodigd aan de KU Leuven en u hebt het gehad over het eredoctoraat, waardoor ik lichtjes de indruk had dat u dat aanbood, maar ik ga ervan uit dat u dat vooraf wel hebt doorgesproken.

Wij vragen ons af wat uw acties de voorbije twee decennia waren om deze Nobelprijswinnares te steunen. Zoals ik daarnet al zei, hebben wij heel wat informatie gezocht, maar het internet is nogal groot en waarschijnlijk heb ik erover gekeken. Wat is er voor vorige week beslist? Hebt u voordien ook acties ondernomen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, er zijn heel wat vragen. Ik zal de volgende weken thuisblijven. Maar het parlement heeft de agenda van waar ik naartoe ga. Dat is allemaal transparant. Ik ga nergens naartoe zonder dat jullie dat weten.

Het eerste thema van de vragen is Myanmar. De politieke toestand in Myanmar en meer bepaald de recente ontwikkelingen en de stappen die gezet worden in de richting van democratie, was een eerste reden waarom ik op dit moment een bezoek heb gebracht aan dat land. Het democratiseringsproces in Myanmar moet worden ondersteund, zeker met in het

voorzicht de nakende tussentijdse parlementsverkiezingen, de by-elections, voor 48 zetels. De Vlaamse Regering wil haar volle steun betuigen aan die verkiezingen en wil alle inspanningen voor democratisering ondersteunen.

Ik heb van Aung San Suu Kyi begrepen dat het democratiseringsproces veelbelovend is, maar heel broos en fragiel. Heel veel zal afhangen van hoe oprecht de huidige regering het meent om Myanmar om te buigen tot een democratisch land en hoe oprecht ze zal omgaan met de verkiezingen in april en de gevolgen ervan, rekening houdend met wie die 48 zetels zal kunnen invullen.

Ik heb mijn steun aan het democratiseringsproces uitdrukkelijk uitgesproken tegenover mijn gesprekspartners, ook van de regering van Myanmar. Ik heb een onderhoud gehad met de vicepresident, de minister van Transport, de minister van Onderwijs, de minister van Landbouw, de minister van Industrie en de minister van Gezondheid. Ik heb tijdens al die gesprekken kunnen vaststellen dat de overheid in Myanmar actie onderneemt om haar beleid transparant te maken en een open dialoog met andere regeringen aan te moedigen.

Het was ook de eerste keer dat bij die ontmoetingen de pers aanwezig was. Ook de bedrijfsleiders die met mij mee zijn gegaan, hebben heel wat van die vergaderingen mee kunnen volgen. Het was een van de eerste keren dat men die vergaderingen zo open georganiseerd heeft. Ik heb natuurlijk de uitdagingen op het vlak van mensenrechten, zoals vrijheid van meningsuiting, aandacht voor minderhedengroepen en de uitbouw van politieke en burgerlijke instellingen, in bepaalde gesprekken aangekaart. De verkiezingen in april zullen een eerste belangrijke test zijn voor de jonge democratie in wording in Myanmar.

Ik heb ook met mevrouw Aung San Suu Kyi gesproken over de huidige democratiseringsstappen die worden gezet en benadrukt dat dat voor ons van zeer groot belang is en hoog wordt ingeschat. De mensenrechten, waar we hier in het verleden al over hebben gesproken, is een essentieel onderwerp van ons internationaal optreden.

Er is ook gezegd dat we heel graag zouden hebben dat ze naar het vredessymposium zou komen in 2013 naar aanleiding van de herdenking '100 jaar Groote Oorlog'. Een Zweed heeft een heel interessant boekje geschreven over Aung San Suu Kyi. Een van haar voorbeelden is Zuid-Afrika, met Mandela, bisschop Desmond Tutu en heel de aanpak van de waarheidscommissie, de dialoog met de militairen en de huidige machthebbers. Het feit dat Desmond Tutu al heeft toegezegd om in 2013 naar Vlaanderen te komen, is een extra element. Ik heb voor mijn afreizen met de voorzitter en de rector van de KU Leuven contact gehad. Zij hebben me meegegeven dat wanneer Aung San Suu Kyi het land zou verlaten en naar België zou komen, de KU Leuven het een grote eer zou vinden haar een eredoctoraat uit te reiken en dat zij dat in ontvangst zou kunnen nemen. Daar heeft ze positief op gereageerd.

We hebben het tijdens dat gesprek ook gehad over haar visies over landbouw en in welke mate wij kunnen helpen, ook inzake onderwijs, infrastructuur en dergelijke meer.

Dat brengt me op de vragen op welk terrein we voor Myanmar iets kunnen betekenen en wat we in tussentijd hebben gedaan. De reden waarom wij naar Myanmar zijn gegaan, buiten de democratisering en het ondersteunen daarvan, is dat wij als enigen in België in 2008 een medische ploeg hebben gestuurd onder leiding van dokter Luc Beaucourt, die de mensen heeft geholpen bij de gevolgen van de cycloon Nargis. Nadien is er elk jaar een medische zending georganiseerd met laatstejaarsstudenten geneeskunde, die elk jaar opnieuw de hoogste medische noden trachten op te lossen. Er is ook opleiding gegeven aan artsen. In dat verband gebeurden die initiatieven altijd in goed contact met de oppositie en met mevrouw Aung San Suu Kyi en haar entourage in het bijzonder.

Wij hebben op het veld heel veel gedaan, wat zeer geapprecieerd werd door zowel de regering als door de oppositie. Dat bracht ons in de unieke situatie dat de ambassadeur van Myanmar in het verleden verschillende keren heeft gevraagd om het land te bezoeken. Dat was natuurlijk delicaat gezien de sancties en gezien het zeer duidelijke standpunt van Europa

dat het militair regime zich moest ontdoen van het ondemocratische karakter. Op een bepaald moment heeft Europa gezegd dat het op een andere manier met Myanmar zou omgaan om dat democratiseringsproces te versnellen. Ook Hillary Clinton is daar geweest, de Fransen en ook Europees commissaris Karel De Gucht.

Degenen die menen dat deze zending, met de verschillende aspecten ervan die ik heb toegelicht, niet op haar plaats is, zijn ofwel niet goed geïnformeerd, of hebben slechte intenties. Het is nu juist het moment om de nodige contacten en initiatieven te leggen. Ik ben ervan overtuigd, meer dan voor de zending, dat we heel wat knowhow kunnen aanbieden.

We zijn een kleine regio maar zowel op het vlak van gezondheidszorg als op het vlak van infrastructuur en dergelijke, zijn er heel wat interessante contacten gelegd. Zo kan Aquafin in de stad Rangoon door het contact met de burgemeester, echt stappen vooruit zetten. Ik denk ook dat er voor bedrijven die bijvoorbeeld actief zijn in het aanleveren van rijstplanten die kwaliteitsvolle rijst voortbrengen, veel toekomst zit.

Er is ook professor Vercruysse van de Universiteit Gent die bezig is met de problematiek van bepaalde ziekten die verwaarloosd worden omdat ze niet direct een ernstige bedreiging voor de gezondheid vormen. Iedereen is bezig met malaria en aids, maar er is ook de hele problematiek van de besmetting met wormen. Ik kan u daar een hele uitleg over geven. Het is echt indrukwekkend welke knowhow wij op dat vlak te bieden hebben. Dat is ook zo inzake landbouw. Daar bestaat een zeer archaïsche landbouw. Men wil die landbouw op het niveau van de 21e eeuw brengen zonder grote mastodonten van bedrijven neer te poten. Ook wat dat betreft hebben wij heel wat knowhow.

Ik denk ook aan onze haveninfrastructuur en onze kennis inzake de bouw van havens. Daarvoor is er veel interesse van zowel de oppositie als de regering. Ik heb bijvoorbeeld een vrij lang gesprek gehad met Aung San Suu Kyi om ook van haar te weten welke prioriteiten zij wil leggen: landbouw, onderwijs, infrastructuur enzovoort. Dat onderhoud heeft ons de gelegenheid gegeven om ook de stem van de oppositie te horen en te zorgen dat zij ook weten wat wij kunnen.

Nogmaals, de verkiezingen van 1 april en ook de periode nadien zullen belangrijk zijn om dat verder te concretiseren. Heel concreet is er het voorstel om een schooltje te bouwen. Ook dat is aan bod gekomen. Er is heel wat besproken en we hebben zaken aangeboden. We hebben een aantal accenten gelegd. Ik denk dat dat de goede aanpak is.

Het was onze intentie naar Myanmar te reizen. Minister Marcourt heeft me in een brief gevraagd of hij kon meegaan. We hebben met hem contact opgenomen en meegedeeld dat dit geen probleem vormde. Toen is een agendaprobleem ontstaan en heeft hij ons laten weten dat hij tot zijn spijt moest afhaken. Dat is allemaal in grote transparantie gebeurd. Op zich is dit geen probleem. Minister Marcourt heeft in Vietnam zelf verklaard dat het de bedoeling is in de toekomst verdere initiatieven te nemen en samen in een of ander verband iets te doen.

Onze gezamenlijke zending met Nederland heeft ook heel wat interesse opgewekt. Ik ga ervan uit dat we zullen doen wat ons wordt verwacht. We zullen binnen onze vrij ruime bevoegdheden initiatieven nemen.

Ik ga er eveneens van uit dat het geen probleem is die zendingen onder artikel 3 in de werking van het Agentschap voor Buitenlandse Handel onder te brengen. Het kan geen probleem zijn dat hierin op te nemen. Momenteel worden jaarlijks vier prinselijke missies vastgelegd. Daar blijft het bij. Ik vind dat trouwens al vrij veel. Het agentschap staat echter ook open voor andere formules. Tot nu toe is dat nog niet gebeurd. Ik zal dat eens toetsen.

In eerste instantie had ik de indruk dat het agentschap niet bij een missie met minister Marcourt moest worden betrokken. Ik zal het voorstel van de heer Van Overmeire om in dit verband naar artikel 3 te verwijzen zeker eens rustig onderzoeken. Ik dank hem alvast voor zijn insteek. Dit is zeker een mogelijkheid die daar kan worden ingebed.

Over Myanmar kan ik nog uren vertellen. Allerlei mensen zijn ter plaatse geweest. We hebben al het een en het ander gedaan. In 2008 hebben we een relatie opgebouwd. Die relatie is zeer specifiek. We hebben bekeken hoe we iets kunnen toevoegen. We willen het democratiseringsproces ondersteunen. We willen ook in een aanbod inzake bedrijven en diensten voorzien. Ik geloof immers dat de activiteiten van buitenlandse bedrijven een positief effect op het democratiseringsproces hebben. Het is niet mogelijk buitenlandse bedrijven in een gesloten, niet-democratische omgeving binnen te halen. Dit is al zeer duidelijk gesteld. Ik hoop dat de burgerregering zal inzien welke mogelijkheden een onverkorte voortzetting van het democratiseringsproces biedt.

Vlaanderen heeft op dit vlak een voordeel. We hebben niet dezelfde enverchure als de Amerikanen, de Fransen of de Duitsers. Vlaanderen is een kleine regio. We komen minder agressief over. We kunnen dan ook sneller gesprekken starten. Dit is in elk geval mijn aanvoelen. Iedereen ziet dat de enverchure verschilt van wat andere landen, die daar trouwens ook allemaal zijn geweest, te bieden hebben.

Ik hoop dat de situatie in 2013 zo positief zal zijn geëvolueerd dat mevrouw Suu Kyi het land zal kunnen verlaten. Dit is op zich eigenlijk geen probleem. Ze kon het land in het verleden ook al verlaten. Ze maakt zich echter grote zorgen of ze opnieuw zou worden toegelaten. Ze zal het land in elk geval zeker nu niet verlaten. Dit zal mogelijk in 2013 gebeuren. Haar aanwezigheid op het vredessymposium en haar houding tijdens het bezoek aan de KU Leuven hebben me in elk geval aangenaam verrast. Ze heeft hier zeer positief op gereageerd.

Wat de volgorde van de bezoeken en de interne Belgische coördinatie betreft, hebben allerlei mensen, zoals federaal minister van Buitenlandse Zaken Reynders en Brussels minister van Economie Cereixhe, uitspraken gedaan. Minister Reynders en ikzelf hebben een andere mening over de volgorde van de bezoeken die bepaalde mensen mogen afleggen. Ik heb het daar met hem trouwens over gehad. Hij heeft geen enkel probleem gemaakt van mijn tweede bezoek aan Myanmar. Zodra ik weg ben, heb ik daar natuurlijk minder vat op.

Minister Reynders pleit ervoor eerst een politieke dialoog met een land aan te gaan en pas nadien de bilaterale en handelsbetrekkingen te verdiepen. Ik ben het daar om twee redenen niet mee eens.

We voeren vanuit onze eigen bevoegdheden ook politieke gesprekken. We moeten niet eerst iemand anders laten gaan. Ik vind het wat denigrerend te stellen dat nadien de handelsvertegenwoordigers mogen gaan. Na dergelijke gesprekken vind ik die opmerking nog misplaatster. Het gaat tijdens die gesprekken immers over landbouw, onderwijs en infrastructuur. Ik heb het daar niet over de VN of over de grote internationale instellingen. Ik ben daar natuurlijk ook niet bevoegd voor. Ik heb het over de aanpak van concrete onderwerpen. De politieke gesprekken worden door mensen als minister Reynders gevoerd. Ik veronderstel dat die onderwerpen dan ook aan bod komen. Ik heb in elk geval vastgesteld dat er veel interesse voor dergelijke contacten is.

We beschikken over de bevoegdheden die ons in 1993 zijn toebedeeld. Het is volstrekt achterhaald hier een volgorde aan te verbinden. De staatshervorming huldigt het principe van de nevenschikking van de federale staat en de deelstaten en het feit dat elke entiteit bevoegd is voor het buitenlands beleid met betrekking tot de eigen materies. De bijzondere wetten die de staatshervorming vorm hebben gegeven, voorzien niet in een hiërarchie tussen het federaal en het deelstatelijk buitenlands beleid. Ik vind hier niets uit. Het verrast me steeds vast te stellen dat sommige mensen het moeilijk hebben met de toepassing in de realiteit of een andere mening zijn toegedaan.

Volgens mij is dit allemaal zeer complementair. Ik ben als eerste vanuit België naar Libië gegaan. Minister Reynders is nadien in het gezelschap van in Tunesië gevestigde bedrijven ook naar Libië gereisd. Dit is op zich geen probleem. Indien minister Reynders nu naar Myanmar zou gaan, zou hij ontdekken dat het pad daar al is geëffend. Dit kan trouwens ook in de omgekeerde richting gebeuren.

Als minister Reynders denkt dat dit niet meer zal gebeuren, doet hij aan wishful thinking. Hoewel dat enigszins in mijn karakter ligt, is het niet mijn intentie overal als eerste toe te komen.

Het is een samenloop van omstandigheden. Toen we in India waren, heeft het bedrijf Pauwels ons gevraagd dringend naar Libië te komen. Dat is hier toen ook besproken. Sinds 2008 heeft dokter Beaucourt in Myanmar een aantal zaken opgebouwd. De ambassade heeft me meermaals gevraagd wanneer ik zou komen. Ik heb die vraag zo lang mogelijk voor me uitgeschoven. Zodra de Europese Commissie het licht op groen had gezet, ben ik gegaan. Toen waren er al anderen voor mij langsgeweest.

Ik blijf vrij rustig. Ik oefen de bevoegdheden uit die ik moet uitoefenen. Deze commissie heeft me aan het begin van de legislatuur op het hart gedrukt hier invulling aan te geven. Ik herinner me dat dit hier meermaals zorgen zijn geuit. Ik hoop dat die zorgen ondertussen weg zijn. Er zijn misschien nieuwe zorgen in de plaats gekomen.

Ik heb geen voorafgaand contact met minister Cerexhe gehad. Tijdens een persconferentie in Hanoi heeft hij een en ander geduid. Aangezien ik verrast was, heb ik na de persconferentie even met hem gesproken. Hij heeft me toen gezegd dat hij voor elk bezoek contact met de federale overheid opneemt. Hij vindt dat de normale gang van zaken. Indien hij dat wil doen, kan ik hem niet tegenhouden. Op basis van het daarnet geschetst staatskundig kader lijkt dit me niet de normale juridische gang van zaken. Er is geen behoefte aan een voorafgaande toestemming van de federale overheid. Minister Cerexhe vraagt die toestemming elke keer. Indien hij die toestemming niet krijgt, vermoed ik dat hij gewoonweg niet gaat. Dat is zijn probleem.

Wat de nieuwe exportstrategie van Brussels Invest & Export betreft en de nieuwe samenwerkingswijze betreft, kan ik melden dat mijn diensten niet over de nieuwe exportstrategie zijn geïnformeerd. Ik heb begrepen dat er een herschikking en een uitbreiding van het buitenlands netwerk van Brussels Invest & Export zal plaatsvinden. Aangezien de concrete wijzigingen momenteel nog niet bekend zijn, is het nog te vroeg om tot uitspraken over de gevolgen van deze heroriëntering over te gaan. Zodra de resultaten van de herschikking bekend zijn, zullen we opnieuw nagaan op welke wijze we het best in het binnen- en het buitenland met de collega's van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest kunnen samenwerken. Als er herschikkingen komen, zullen we zien hoe we daar gepast op kunnen reageren. Er is vooraf geen overleg geweest.

Het Vlaams Agentschap voor Internationaal Ondernemen (F.I.T.) onderhoudt op zeer regelmatige basis contacten met de vertegenwoordigers van de Aigo Entrepreneurs Alliance. Zowel de kantoren van F.I.T in China als de hoofdzetel in Brussel zorgen hiervoor. Daarnaast organiseren een grote groep Chinese bedrijven die tot de Aigo Entrepreneurs Alliance behoren driemaandelijks een grote bijeenkomst in China. F.I.T is daarbij stevast van de partij met doelgerichte presentaties om Vlaanderen als een interessante investeringsregio te positioneren.

In december 2011 heeft de Chinese bedrijvengroep een prospectiereis naar Europa gemaakt. In Vlaanderen zijn de bezoekers door F.I.T begeleid. Ze zijn tevens op mijn kabinet ontvangen. Deze inspanningen liggen mee aan de basis van het gepland bezoek van de Chinese bedrijvengroep aan België van 22 maart tot 25 maart 2012.

De Chinezen komen ditmaal op uitnodiging en op kosten van de Group Bernaerts, die tijdens de prinselijke zending van oktober 2011 een memorandum of understanding met deze Chinese groep heeft ondertekend. De European Market City in Willebroek zou als Europese uitvalsbasis voor deze Chinese groep dienst doen. De Chinese delegatie zal nagaan hoe de groep zich verder op de Europese markt kan profileren. F.I.T heeft in een op maat gemaakt programma voorzien. De Chinese bedrijven zullen optimaal over de mogelijkheden in Vlaanderen worden geïnformeerd.

Er is regelmatig overleg met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. De zogenaamde verbindingscel, die in 1995 ten gevolge van het samenwerkingsakkoord van 7 februari 1995 tussen de federale staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest inzake buitenlandse investeringen is opgericht, staat hiervoor in. In verband met belangrijke dossiers, zoals het dossier van de Chinese ondernemersgroep, wordt erg nauw met de andere gewesten, waaronder het Brusselse Gewest, samengewerkt. Ik evalueer die samenwerking tot nu toe positief.

F.I.T., Brussels Import & Export en het Agence wallonne à l'Exportation et aux Investissements Etrangers (AWEX) blijken in het binnen- en buitenland steeds vlot te kunnen samenwerken. Dit is volgens mij voor iedereen een positieve zaak. Elke regio kan eigen prioriteiten stellen, maar dit staat de samenwerking niet in de weg. Indien er positief nieuws te melden valt, zijn er natuurlijk veel vaders en veel hoeden waarop pluimen kunnen worden gestoken. Dit lijkt me echter een deel van het leven.

Er zijn me daarnet ook een aantal vragen over de prinselijke missies gesteld. Ik zal mijn visie even herhalen. De organisaties van de prinselijke missies en van de gewestelijke economische missies lijkt me complementair. Ik druk me niet per definitie negatief uit over de prinselijke missies. Het aantal deelnemers is niet zo groot als het aantal deelnemers aan de door ons of door anderen georganiseerde missies. In mijn ogen hebben beperkte en zeer gefocuste missies een grote toegevoegde waarde.

Ik heb dit, hopelijk in alle luciditeit en zonder polemisch te willen zijn, in Hanoi ook aan een aantal journalisten verklaard. Ik spreek op dit vlak uit ervaring. Ik heb een aantal prinselijke missies meegemaakt. Ik heb ook zelf missies geleid en aan missies deelgenomen. Wat dit standpunt betreft, kijk ik uit naar de reacties van deze commissie.

Afstemming is natuurlijk altijd aangewezen. De afstemming moet altijd maximaal zijn. Vlaanderen moet echter altijd over de mogelijkheid beschikken eigen prioriteiten te stellen.

Er zijn me heel wat vragen gesteld. Ik hoop dat ik alle of bijna alle vragen heb beantwoord. Met een aantal suggesties zal ik zeker rekening houden. Ik hoop dat de commissie deze pragmatische, resultaatgerichte aanpak kan beamen en ondersteunen.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Ik dank de minister-president voor zijn uitgebreid antwoord. De kritiek op zijn optreden in Libië en recent in Birma heeft volgens mij niet veel met de grond van de zaak te maken. Het is een gevolg van de irritatie in sommige kringen over elke vorm van autonoom Vlaams buitenlands beleid. De enige manier waarop de minister-president dergelijke kritiek kan vermijden, bestaat eruit dat hij zich in een secundaire en ondergeschikte rol zou schikken. Ik vind het een goede zaak dat hij hier niet toe bereid is. Hij wil onze bevoegdheden ten volle uitoefenen.

Tijdens zijn uiteenzetting over de gesprekken die hij in Birma heeft gevoerd, heeft de minister-president verklaard dat hij zich tot zijn eigen bevoegdheden heeft beperkt. De federale overheid zou zich misschien wel op andere terreinen begeven. De federale overheid zou op die manier zelfs Vlaamse bevoegdheden usurperen, op het moment dat diezelfde federale overheid te lande de eigen geïsurpeerde bevoegdheden in de richting van Vlaanderen wil doorsturen. Heb ik die boodschap goed begrepen?

Ik heb nog geen antwoord gekregen op de vraag of de minister-president zich in de toekomst op Myanmar en op Libië zal focussen. Zit er een lijn in het Vlaams buitenlands beleid die inhoudt dat we er een aantal landen uitpikken en ons daarop concentreren? Is dit misschien helemaal niet de bedoeling? Wil de minister-president liever afwachten wat de politieke en economische mogelijkheden zijn en telkens wanneer hij wegens de situatie in een bepaald land een rol kan spelen naar ginder reizen? Is het de bedoeling een structurele samenwerking met die landen op het getouw te zetten?

Ik heb vernomen dat minister Cerexhe kritiek heeft op het gebrek aan coördinatie. Hij voert echter zelf eenzijdig en zonder overleg wijzigingen door die een impact op Vlaanderen hebben. Het is goed dat we dit weten.

De minister-president weet dat ik, om het zacht uit te drukken, geen ongelooflijk grote minnaar van het agentschap ben. Ik erger me enigszins aan de manier waarop dat destijds in het Vlaams Parlement is verkocht. Om het heel diplomatisch uit te drukken: men is toen zeer zuinig geweest met de waarheid. Vlaanderen betaalt een jaarlijkse dotatie aan dat agentschap. Als we zeggen dat het een federaal agentschap is, zegt men dat het niet waar is, dat het een soort ad-hocconstructie is met het federale niveau en de gewesten, die er elk een bijdrage in hebben. Als we zeggen dat het een veredeld reisbureau is van de prins, dan zegt men: foei, hoe durf je zoiets te denken? Dat agentschap heeft een zeer specifieke taakomschrijving.

Nu staan we voor een soort lakmoesproef. Is het agentschap, met enkele tientallen mensen personeel, bereid om alle punten van zijn taakomschrijving te vervullen? Of zal ook hier blijken dat men zuinig is geweest met de waarheid en staat het agentschap alleen maar ter beschikking van zaken die door de federale overheid worden aangereikt?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Het is goed dat de minister-president zijn bezoek heeft kunnen passen in een voorgeschiedenis en een natraject. Dat was niet altijd duidelijk. Misschien is het wat te veel naar buiten gekomen als een one shot, een ontmoeting met een belangrijk iemand in het land.

Maar er is inderdaad in 2008 al iets ontstaan. Dat is niet stilgevalen, het heeft al enkele jaren een opvolging gekregen. Binnen de Vlaamse bevoegdheden zijn er heel wat mogelijkheden om beperkt samen te werken, bijvoorbeeld Aquafin en waterzuivering. Dan kunnen we iets betekenen voor dat land, zonder dat het daarom een nieuw focusgebied moet worden. We kunnen natuurlijk niet de hele wereld als focusgebied uitroepen. We hebben dat duidelijk bepaald voor zuidelijk Afrika.

Gezien onze heel grote expertise en het feit dat we heel veel instellingen hebben in veel bedrijven die wereldwijd actief kunnen zijn, kunnen we ons niet opsluiten in een focusgebied. Het is belangrijk dat er focusgebieden zijn en dat we die ook zo beschouwen en dat we daarop inzetten. Het neemt niet weg dat de universiteiten – Gent en Leuven zijn genoemd – op een bepaalde manier iets anders kunnen betekenen voor een bepaald land. Ik vind het positief dat dat op een concrete manier gebeurt. Ook al is het geen focusgebied, het zijn ook geen eendagsvliegen. Minister-president, u zegt dat wie u kent, weet dat u niet overal de eerste wil zijn. Maar zoals we u kennen, weten we dat u zeker ook niet overal de laatste wilt zijn.

De voorzitter: De heer Verougstraete heeft het woord.

De heer Christian Verougstraete: Minister-president, als een land lange tijd geïsoleerd is geweest, is het belangrijk dat u er als minister-president van de Vlaamse Gemeenschap als eerste aanwezig bent. Het is belangrijk dat u een duidelijke aanwezigheidspolitiek voert, zodat Vlaanderen op de kaart wordt gezet.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Inzake Myanmar en hoe we dat zullen aanpakken, moeten we nu bekijken hoe de verkiezingen op 1 april zich verder ontwikkelen. Dat is van zeer groot belang om na te gaan hoe we verder met Myanmar zullen omgaan. Buiten de focuslanden, waar niet echt grote wijzigingen moeten worden aangebracht, zoals de heer Kennes terecht zegt, moeten we ook opportuniteiten onderkennen en er heel snel op inspelen. Libië was zo'n opportuniteit, en Myanmar is dat ook, omdat het, als de democratisering doorgaat, opkomende economieën zijn waar heel veel kan gebeuren. Dat moeten we van heel nabij volgen.

Voor Myanmar komt er nog bij dat China daar historisch een belangrijke voet tussen de deur heeft. Door de democratisering komt daar mogelijk een wijziging in. Myanmar, dat zeer

strategisch is gelegen, kan eigen ontwikkelingen hebben. Iedereen loopt wel naar China, maar mocht Myanmar de nodige dynamiek verder ontwikkelen, dan biedt dat heel wat opportuniteiten. We zijn ook naar India geweest. India is ook heel nadrukkelijk aan het kijken wat het kan doen in Myanmar. Het is een opportuniteit, een opkomende economie. Als dat allemaal goed verloopt, moeten we uitzoeken hoe we ons daartegenover verhouden. Het is hetzelfde met Libië. Dat zijn twee landen waar we niet direct structureel moeten tussenkomen. We hebben er een voetje tussen de deur en we moeten dat opvolgen om te kijken of er nog meer tussen de deur kan worden gestoken, in het economisch, maar ook in het democratisch belang.

Wat het agentschap betreft, hebt u gelijk, mijnheer Van Overmeire, dat we ook geld geven omdat men op twee benen durft te dansen. De ene keer is het een confederatie, met regio's die bepalen waar het naartoe gaat. De andere keer is het meer een federale instelling. Veel Vlaamse bedrijven gaan mee op zulke zendingen. Als er veel Vlaamse bedrijven zijn, is dat ook de reden waarom ze mijn aanwezigheid of die van de bevoegde Vlaamse minister minstens voor een bepaalde periode op prijs stellen. Buiten het artikel 3 dat u hebt genoemd, moeten we steeds meer gaan in de richting van initiatieven die de gewesten nemen, en het agentschap dat coördineert of ondersteunt.

De andere actoren – ik druk me voorzichtig uit – leggen in het agentschap niet dezelfde dynamiek aan de dag als Vlaanderen. Je krijgt dus een onevenwicht. De andere actoren hebben zeer graag dat agentschappen een federale sturing krijgen, waardoor ze in de slipstream kunnen meegaan. Dat is ook een element dat we goed in de gaten moeten houden. Met de uitspraken van minister Marcourt in het achterhoofd, hoop ik dat het zich verder in die richting zal ontwikkelen.

We moeten dat van heel nabij volgen. Misschien zijn er ook nog andere landen, waarvan deze commissie meent dat we er een eerste contact mee moeten leggen om de mogelijkheden van heel nabij te volgen. Ik sta daarvoor open. Dat is de bedoeling van deze twee missies geweest, en er kunnen er nog volgen wanneer ze een toegevoegde waarde hebben en we een relatie hebben opgebouwd.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: De focus op zuidelijk Afrika situeert zich binnen de poot ontwikkelingssamenwerking. Het gaat over drie landen en niemand stelt die focus in vraag. Maar dat mag niet beletten dat men buiten het domein van de ontwikkelingssamenwerking toch een aantal bevoorrechte partners zoekt elders in de wereld. Dat zijn twee onderscheiden terreinen. Wat we in Libië willen doen, valt buiten het terrein van de klassieke ontwikkelingssamenwerking.

Minister-president Kris Peeters: Focuslanden is een begrip waar ook F.I.T. mee werkt. Zo had ik ook de vraag van de focuslanden die F.I.T. heeft opgesomd, begrepen. Doordat ik ontwikkelingssamenwerking ook in mijn portefeuille heb, kan ik daar, naargelang van de noodwendigheden, een inbreng doen.

Een bedenking die ik in deze commissie wil gooien, is dat politieke contacten, waar de federale overheid zo de nadruk op legt, snel concreet worden en bijvoorbeeld over landbouw of infrastructuur gaan. Bij zulke politieke contacten tussen federale ministers en presidenten en ministers ben ik niet aanwezig, maar ik ga ervan uit dat die gesprekken vrij snel in de richting gaan van de federale minister die moet zeggen dat men daarvoor bij de deelstaten moet zijn omdat hij daar op het federale niveau geen enkele bevoegdheid voor heeft. Als men een volgorde in contacten zou bepleiten, valt er iets voor te zeggen eerst contacten te hebben om na te gaan wat er allemaal kan op het vlak van landbouw, infrastructuur enzovoort. Nadien kunnen de politieke contacten volgen die het over het grotere geheel hebben, de internationale organisaties enzovoort.

Dit is zeker een interessant debat dat niet is afgesloten. Ik zoek niet de polarisatie, maar wel een volwassen Vlaams buitenlands beleid, dat gelooft in wat we kunnen betekenen voor andere landen en dat we dat doen binnen de bevoegdheden die we hebben en daar ook de nodige energie en tijd in stoppen. Ik kan u zeggen dat ik heel wat heb afgevologen de laatste tijd. Het is ook goed om nu hier te blijven om mijn acclimatisatie volledig op punt te stellen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Matthias Diependaele tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over Belgian Sports Technology Club, het WK voetbal in 2014 en de Olympische Spelen in 2016 in Brazilië - 1453 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: Minister-president, ik voel me verantwoordelijk voor uw gezondheid, want mijn vraag om uitleg is of u aanwezig zult zijn op een volgende missie naar Brazilië.

Brazilië investeert 25 miljard dollar in de organisatie van de wereldbeker voetbal in 2014 en de Olympische Spelen van 2016. De Belgian Sports Technology Club (BSTC), waar 65 Belgische bedrijven bij aangesloten zijn, wil Vlaamse bedrijven mee laten profiteren van die 25 miljard euro.

Voor de Olympische Spelen in Peking bracht dit gezamenlijk lobbywerk 8 contracten op, en voor Londen 2012 ligt de lat op 25 contracten. Doelstelling voor het WK voetbal in 2014 is 15 Belgische contracten. In Brazilië kan de BSTC rekenen op de hulp van de Belgische ambassade en de regionale exportagentschappen Agence wallonne à l'Exportation et aux Investissements Etrangers (AWEX) en het Vlaams Agentschap voor Internationaal Ondernemen (F.I.T).

Ons land heeft een aantal troeven voor de Brazilianen. Brussel is de hoofdzetel van de Europese Unie, waarmee Brazilië een strategisch partnerschap heeft. Bovendien blijkt uit een rapport van de Nationale Bank dat België de op twee na belangrijkste investeerder in Brazilië is. Sommige van onze bedrijven hebben reeds ervaring opgedaan bij het WK in Zuid-Afrika en de vorige Olympische Spelen. Uit een enquête van Agoria blijkt bovendien dat er bij 200 tot 300 Belgische bedrijven interesse is in Brazilië als exportmarkt.

Minister-president, op 4 april 2011 tekende Desso Sports Systems in São Paolo in uw aanwezigheid al een samenwerkingscontract met het Braziliaanse bedrijf World Sports & Marketing Brazil. Het doel van het partnership was de introductie van het Desso GrassMaster systeem op de Braziliaanse markt met het oog op het WK 2014. Enkele van die grasmatten zijn gebruikt in Zuid-Afrika. Rond 1 april 2012 zou de volgende missie van BSTC naar Brazilië vertrekken.

Minister-president, is Vlaanderen als regio betrokken bij gesprekken met Brazilië met het oog op het WK voetbal in 2014 en de Olympische Spelen van 2016, zowel via als buiten de BSTC? Wat is het aandeel van de Vlaamse bedrijven binnen de BSTC? Hoeveel van de 65 aangesloten bedrijven bevinden zich in Vlaanderen? Wat zijn de verwachtingen voor de Vlaamse bedrijven binnen de BSTC met betrekking tot het WK voetbal in 2014? Over welk soort investeringen gaat het? Kan dit eventueel worden verhoogd of uitgebreid? Desso is er zeker een van, maar ik denk dat ook Barco met televisieschermen op die kar springt. Zult u aanwezig zijn op de volgende missie van BSTC naar Brazilië en wat zal uw rol daar zijn?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Het klopt dat Brazilië in 2014 en 2016 het gastland voor twee grote sportevenementen is: het wereldkampioenschap voetbal in 2014 en de Olympische Spelen in 2016.

De bijdrage van België heeft zich tot nu toe voornamelijk geconcretiseerd op twee manieren. Ten eerste heb ik een economische missie naar Brazilië geleid in april van vorig jaar. Dat was een missie waaraan ook BSTC deelnam. Daardoor kon BSTC zich voorstellen aan sleutelpersonen van administratieve diensten en kregen zij terzelfder tijd informatie over projecten in het kader van het wereldkampioenschap voetbal in 2014.

Ten tweede heeft BSTC gebruik gemaakt van subsidies van F.I.T. via de call voor bedrijfsgroeperingen, gemengde kamers van koophandel en business clubs. Die subsidies dienden specifiek om de leden van BSTC voor te stellen in verschillende landen waar de komende jaren belangrijke sportevenementen plaatsvinden, zoals Brazilië.

Ik ben altijd bereid om na te gaan welke opportuniteiten die evenementen met zich meebrengen, aangezien onze Vlaamse bedrijven heel wat kennis en ervaring hebben inzake technische en materiële ondersteuning. Daarnaast kan BSTC natuurlijk steeds rekenen op de ondersteuning en expertise van F.I.T., zowel in Brazilië als in Vlaanderen. Op basis van mijn informatie telt BSTC op dit moment 54 leden, waarvan er 39 uit Vlaanderen afkomstig zijn. Dat komt overeen met een aandeel van ruim 72 procent.

Ik verwacht dat heel wat Vlaamse bedrijven betrokken zullen zijn bij de organisatie van het WK voetbal in 2014, omdat er in Vlaanderen heel wat kennis en knowhow aanwezig is. Het aanbod van onze Vlaamse bedrijven is tegelijk heel divers, gaande van het leveren van grasmatten voor voetbalvelden tot het produceren van beeldschermen voor stadions, waarvoor Barco genoemd is.

Een overzicht van wat de verschillende Vlaamse bedrijven van BSTC verwachten te mogen leveren, kan ik u niet bezorgen. Daarvoor is het nog wat te vroeg. Ook over een eventuele verhoging of uitbreiding van de investeringen kan ik jammer genoeg nog geen uitspraken doen. Het belangrijkste is dat de Vlaamse overheid een faciliterende rol kan spelen bij het binnenhalen van nieuwe contracten en dat de bedrijven in alle discretie de markt kunnen verkennen en contracten kunnen sluiten.

Er is voorlopig nog geen nieuwe missie van BSTC naar Brazilië gepland. Ik kan dan ook geen uitspraken doen over mijn eventuele aanwezigheid. Mocht er wel een vraag komen vanuit de bedrijfswereld, dan zal ik nagaan of ik mijn agenda daarop kan aanpassen, omdat dit wel belangrijk genoeg is. Nu u weet dat 72 procent van BSTC Vlaamse bedrijven zijn, zult u nog meer overtuigd zijn dat onze aanwezigheid daar gerechtvaardigd is.

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: Ik ben daarvan overtuigd, minister-president. Ik had gehoopt wat meer resultaten te hebben van contracten, maar blijkbaar is het net iets te vroeg om daar al iets over te zeggen. We zullen dit in elk geval blijven opvolgen, zodat we een positieve bijdrage kunnen leveren.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■